

12^E JAARGANG N^O 20 — 29 JULI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

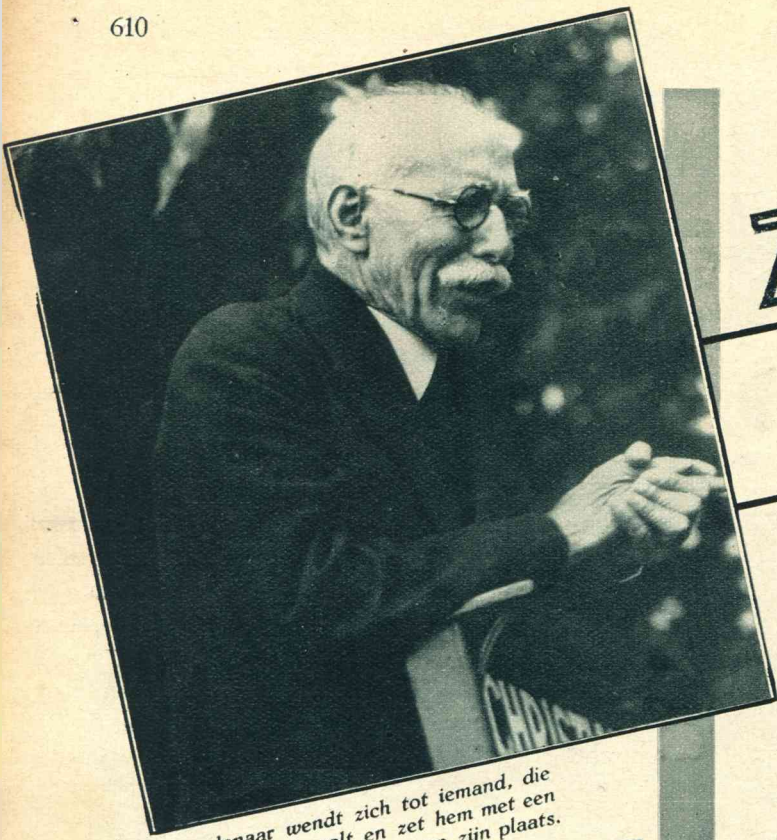

HET MEISJE MET DE LELIES

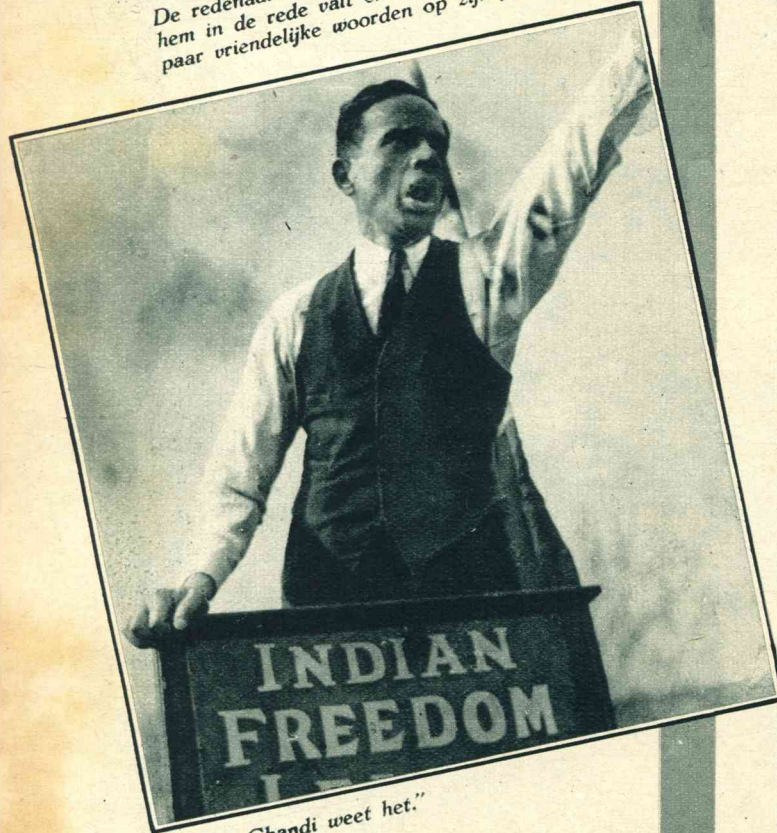
(Foto M. G. M.)

ZONDAG IN HYDE-PARK

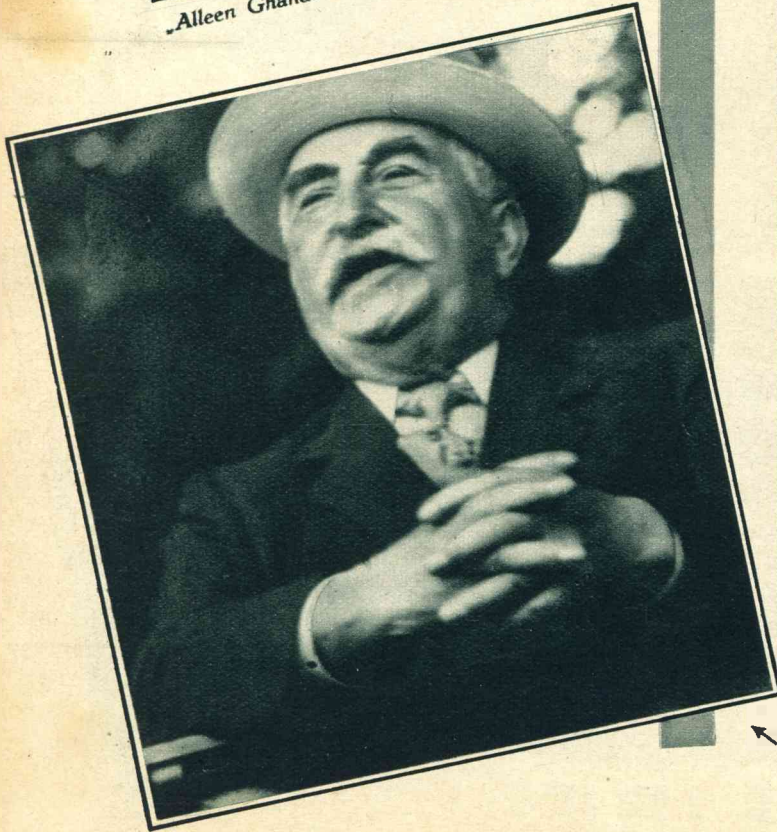
De man, die met
bewijzen „gooit“.

De redenaar wendt zich tot iemand, die hem in de rede valt en zet hem met een paar vriendelijke woorden op zijn plaats.

„Alleen Ghandi weet het.“

Het Hyde-park in Londen, een golvende grasvlakte, welke weinig overeenkomst vertoont met onze parken, is iederen dag bekoorlijk. Maar interessant is het er alleen maar des Zondags — en dan nog voor twaalf uur.

De Zondagmorgen is namelijk gereserveerd voor het vrije woord. Dan kan iedereen, die zich daartoe geroepen voelt, op een vrijdbaar podium klimmen en zijn toehoorders onthalen op de wijsheid, welke hij natuurlijk meent in pacht te hebben.

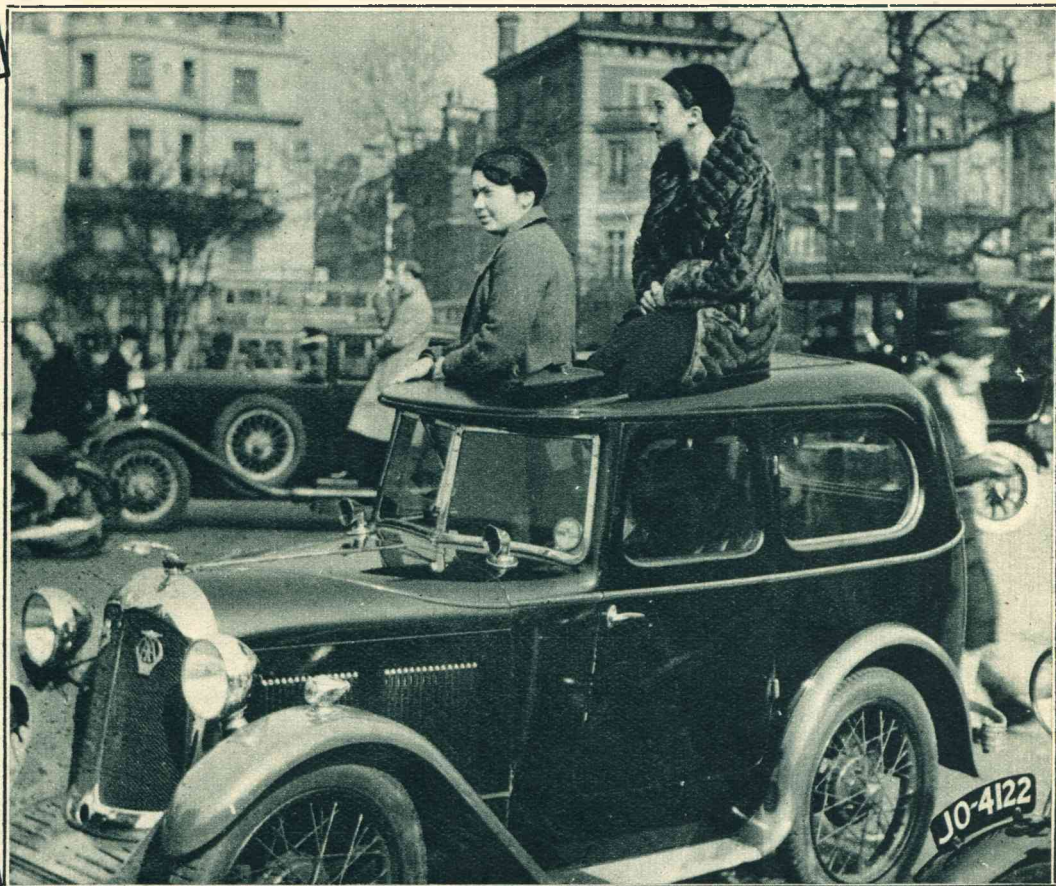
Het zijn niet enkel politieke redevoeringen, welke in Hyde-park worden afgestoken, men houdt ook predikaties, lost godsdienstige vraagstukken op, gaat zelf voor in het gebed, heft een populair of een vroom lied aan — al naar men „gebeekt“ is.

De politie luistert mee. Zij heeft zelden of nooit in te grijpen. De Engelschen weten deze vrijheid van meeningsuiting te waardeeren. De redenaars worden niet lastig gevallen. Ieder mag zeggen, wat hij wil, ook al gaat het rechtstreeks in tegen de officieele, getoleerde opvattingen.

De Britsch-Indiër houdt een gloeiende redevoering voor de vrijheid van zijn land — naast hem staat een gemoedelijke oude heer de voordeelen van den vrijhandel te bepleiten. Enkele stappen verder spoort een Ier zijn landgenooten aan tot be-

strijding van de imperialistische Engelsche politiek en tot dienstweigering in het leger van Koning George; naast hem (d.w.z. naast den Ier) laat een dominee een koraal zingen, door al zijn toehoorders te zamen. Hij maakt van de gelegenheid tusschen twee strofen gebruik om de jonge meisjes te prijzen om hun goede sopraan en de heeren „op de achterste rangen“ aan te sporen óók mee te doen. Een socialist roemt luide de voordeelen van de afschaffing van den privaat-eigendom der productie-middelen, hij wordt echter overstemd door een heer, die aan zijn auditorium de ongewone vraag

De protectionist: „En op die manier sukkelde de regering maar verder.“

Het publiek klimt boven op de auto's om de sprekers gemakkelijker te kunnen verstaan.

stelt: „Waarom zijt gij Christenen en geen Mohammedanen?”

En als dan nog de prins van Wales in de afgelopen week een redevoering over Shakespeare heeft gehouden! Ettelijke dozijnen lieden zijn bereid des Zondags in het Hyde-park aan te toonen, dat prins Charming al verstand mag hebben van paarden en weddensschappen, maar dat hij van de Engelsche literatuur niet „dat” afweet. Debatteeren mag iedereen. En zoo hoort men uit het publiek de spiritist roepen, dat hij het zelf heeft meegemaakt, dat de tafel begon te zweven, terwijl men elders iemand

Twee, die schik hebben in de slagvaardigheid van een tegenstander.

hoort interrompeeren: „eet meer fruit.”

Het is een zonderling gedoe, dat op den vreemdeling zijn aantrekkingskracht niet mist. Hij staat niet zoozeer verbaasd over de verscheidenheid van theorieën, welke hier worden verdedigd, als wel over het hoofdpijnverwekkende enthousiasme, waarmede dit pleegt te geschieden.

Maar aardig is het!

„Laat ons nu gezamenlijk zingen. . . .

„En daarom”, kondigt het slot van iedere redevoering aan. In één uur maken tien à twintig sprekers van één tribune gebruik.

„En daar staan de Ieren nu met hun goeie gedrag.”

De werklozen worden inmiddels gratis van voedsel voorzien. Een sandwich laat zich smaken na zulken zwaren geestelijken kost.

Soms wordt er luidop gebeden en wie er behoefte aan voelt, bidt mee.

J. Groeneveld en A. E. Fritting.
Haarlemmerdijk 63 II, zijn
3 Augustus a.s. 45 jaar getrouwd

De bouw van de nieuwe verkeersbrug over het Merwede-kanaal
aan den Muiderstraatweg vordert goed. Het eerste gedeelte is
nu „houtvrij.” Op den achtergrond de spoorbrug bij Weesp.

Te Hilversum werd een wedstrijd gehouden voor
St. Bernardshonden. Twee kampioenen worden
door een jeugdigen eigenaar in bedwang gehouden.

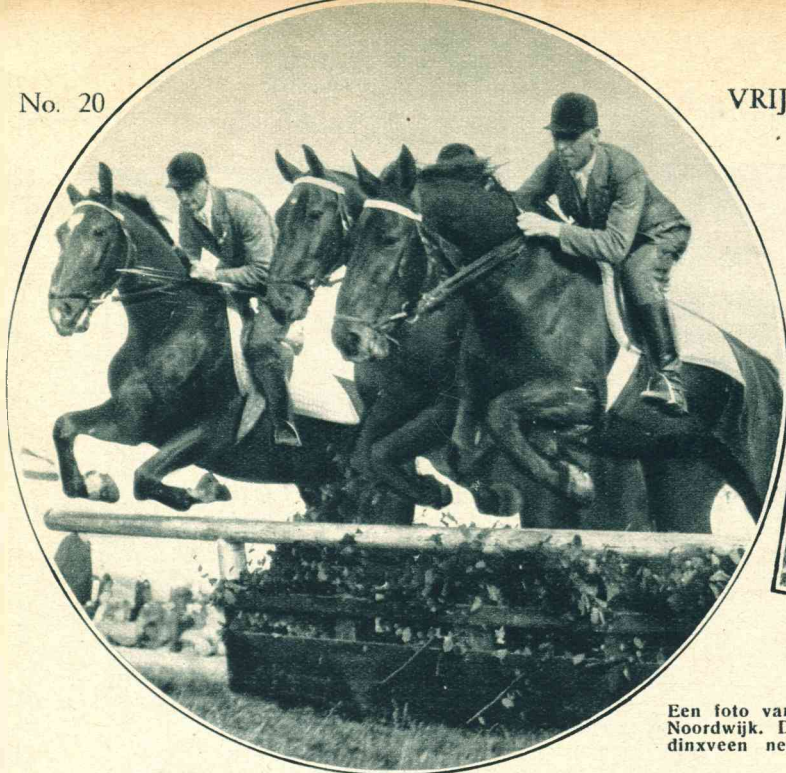
ALLERLEI NIEUWS

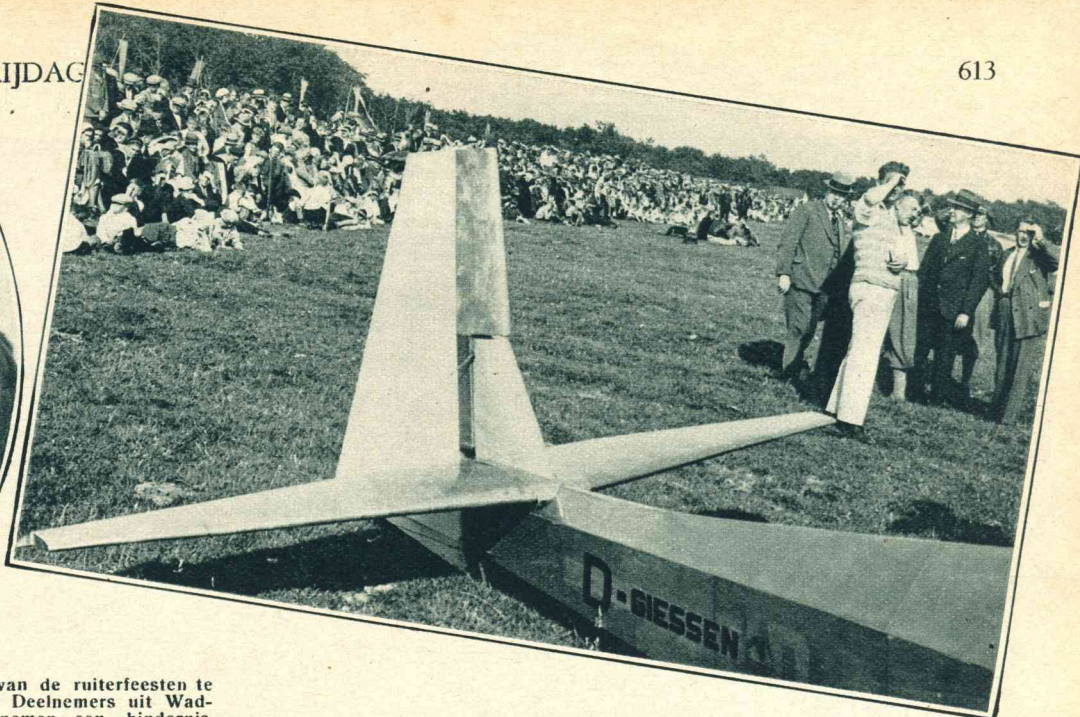
De deelnemers aan het internationaal bodemkundig con-
gres brachten een bezoek aan de Wieringermeer. Oud-
minister Kan geeft 'n explicatie aan de buitenlandse gasten.

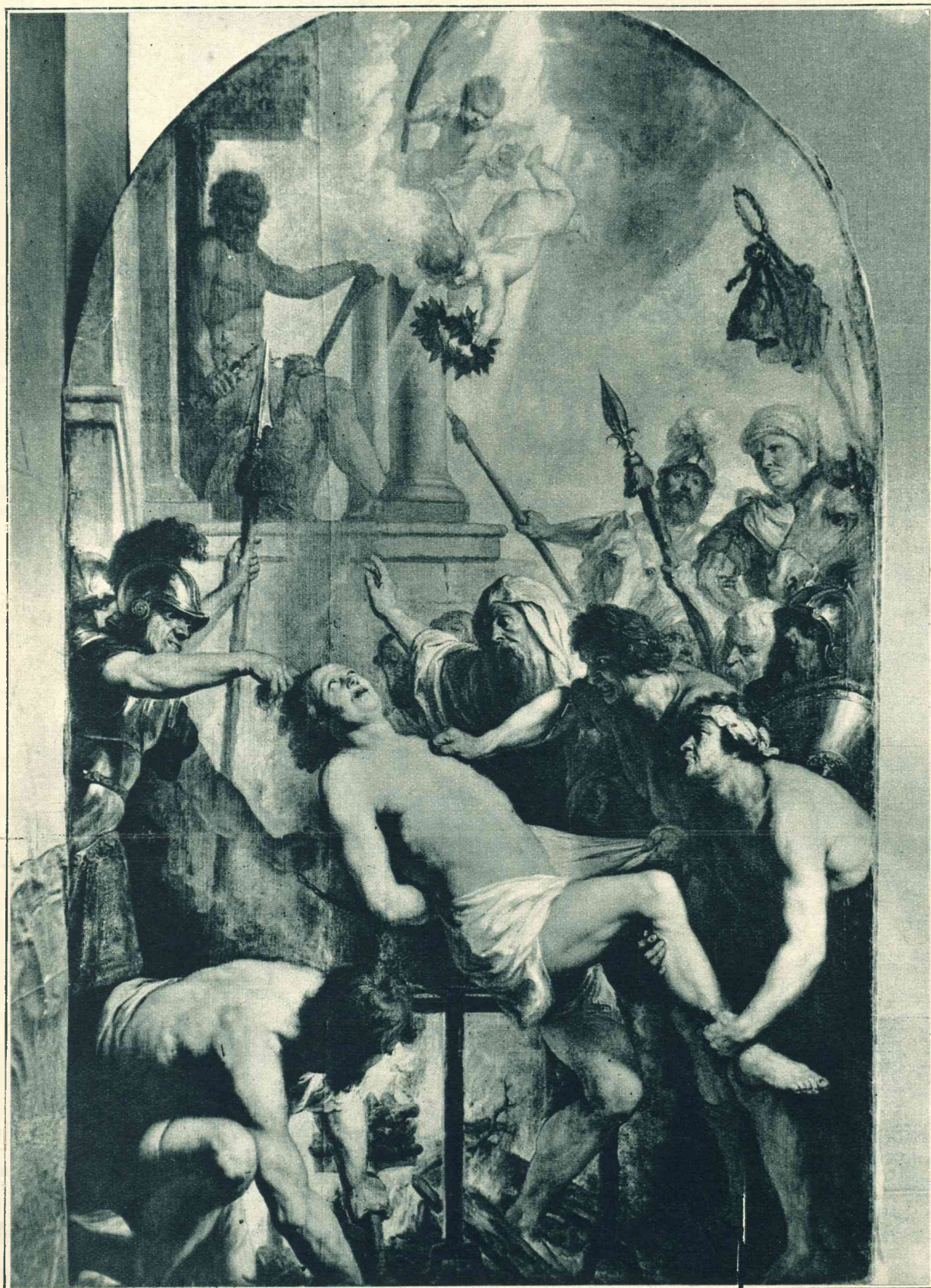
In het Centraal Theater te Amsterdam wordt met veel
succes opgevoerd „'n Zomerztheid”, naar het bekende
boek van Cissy van Marxveldt. Een grappige scène.

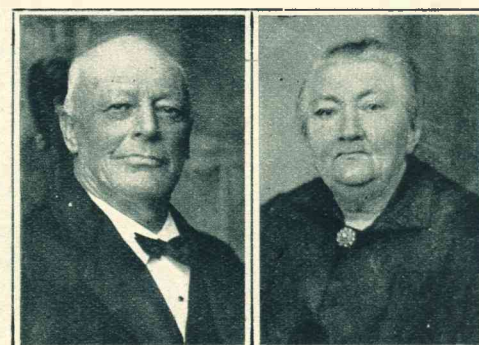
Een foto van de ruitersfeesten te Noordwijk. Deelnemers uit Waddinxveen nemen een hindernis.

Duitsche vliegers demonstreerden voor een talrijk publiek op het vliegerrein te Bergen.

Het echtpaar J. C. Leeseman-Huysman, Ploegstr. 29 huis, voormalige Watergraafsmeer, hoopt 30 Augustus a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

Het echtpaar A. J. C. de Vries-Kuypers, IJdijk 42, was dezer dagen 55 jaar gehuwd.

R. Juist en H. C. Levendag, Haarlemmerdijk 9, zijn 10 Augustus a.s. 50 jaar gehuwd.

In de pastorie van de R. K. kerk te Heemskerk is een schilderij gevonden „De marteldood van den heiligen Laurentius“. Het schijnt een doek van van Dijk of Rubens te zijn.

*Op den goeden afloop
mordt alvast geklonken.*

ZIJNE HOOGHEID MOET TROUWEN

*Conchita Montenegro, de
gelukkige uitverkorene.*

De prins met zijn vrijgezellen-liefde.

Het is een beproefd en succesvol thema, dat door de Fox-Corp. werd aangegrepen en in deze film verwerkt, want het groote publiek vindt het altijd nog maar wat aardig te zien, dat een prins van den bloede met huid en haar verliefd wordt op een zeer eenvoudig meisje. De verliefdheid van dezen prins van Sylvania gaat echter allesbehalve over rozen, daar het namelijk zijn plicht is om verliefd te worden in het belang van den Staat. Sylvania lijdt aan een chronisch geldgebrek en een rijke Amerikaan wil slechts dan de noodige kasmiddelen verschaffen, wanneer de troon-pretendent trouwt. Aan het verlangen naar deze zeer eigenaardige borgstelling is bijna niet te voldoen, daar de prins een verstokt vrouwenhater is. Niettemin slepen zijn vader en de bewuste bankier hem naar alle mogelijke gelegenheden, om hem alsnog te bekeeren en daardoor ontstaan verschillende komische situaties, totdat tenslotte de juiste snaar wordt getroffen.

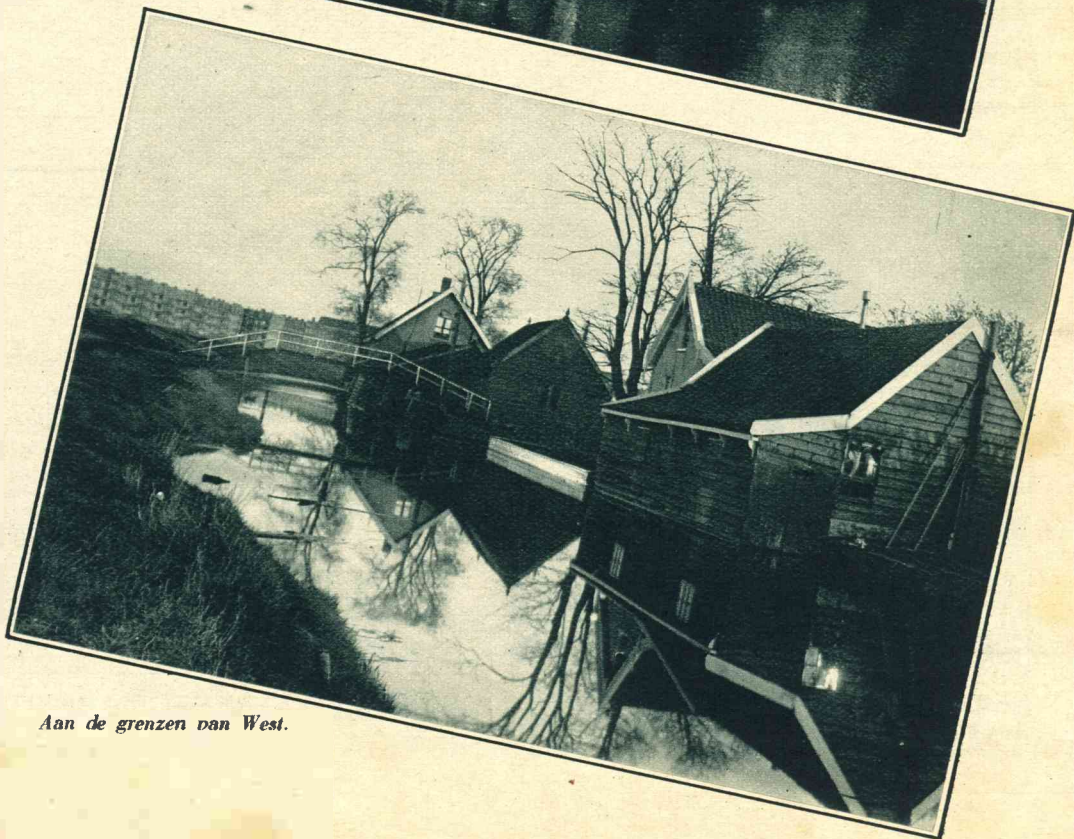
Pittoresk huisje aan de Sloot, welke in het verlengde van de Admiralengracht loopt.

VERDWIJNEND AMSTERDAM

Men kan met eenige overdrijving zeggen, dat onze hoofdstad zich met de minuut uitbreidt. Bewondert men des Zondags een fraai polderlandschap aan de grens van Amsterdam, zes werkdagen later is het onvindbaar. Huizenblokken zijn er voor in de plaats gekomen. Zoo verdwijnt het eene aardige hoekje na het andere. Wij plaatsen hier een viertal foto's, drie uit West, en één uit Zuid; het zijn aardige landelijke hoekjes die op verdwijnen staan of reeds „verloren” zijn.

Langs de Boerenmetering.

Zomersch plekje aan den uitersten rand van het Westelijk deel der stad.

Aan de grenzen van West.

DE LORELEI

DE IN TALLOOZE SAGEN BEZONGEN, STEIL UIT DE RIVIER OPRIJZENDE ROTS,
DIE HET HOOGTEPUNT DER ROMANTIEK VAN IEDER RIJNREISJE VORMT.

Is het deze kies?

De Ring met den groenen Steen

DOOR J. J. BELL

Het was klokke elf uur in den avond, scheepstijd, toen Frank Leslie, zijn geest vervuld van zaken en cijfers, de gang inliep, die, zooals hij meende, naar zijn hut voerde. Het was een rustige avond; de eerste klas hutten lagen op een behoorlijken afstand van de machinekamer der „Astrea” en het was zoo stil, dat een aandachtig luisteraar met de oogen dicht had kunnen vaststellen, dat Frank een weinig mank liep, hoewel hij dit feit met de oogen open ternauwernood zou hebben geconstateerd. Frank was een deuntje aan 't fluiten, het schoone lied: „Ik zou zoo graag gelukkig wezen”, en hij deed dit op de meest onmuzikale en sombere wijze, die men zich denken kan. Hij zou dit wijsje ook niet hebben gefloten, als hij niet eenige minuten te voren, min of meer, of beter gezegd nauwelijks bewust dezelfde eenvoudige maar aanstekelijke melodie in fluittonen over de lippen had hooren komen van een ouderen heer, die het dek op en neer liep.

Het bovenstaande dient te worden vermeld als vormende de inleiding tot de plotselinge en verbazingwekkende gebeurtenis in den totnogtoe uitermate onromantischen levensloop van een jongen man, die door zijn bijzondere commerciële begaafdheid op jongen leeftijd reeds een vooraanstaande functie bekleedde bij de handelsafdeeling van Floyds Limited's wereldberoemde machine-fabrieken.

Het geluid van een deurknop, die omgedraaid

werd, deed Frank plotseling stilstaan en zijn gefluit staken. Onmiddellijk daarop werd de deur aan zijn rechterhand een paar centimeters geopend, een hand verscheen buiten de opening, gevolgd door een blanken arm, en een meisjesstem zei zacht en lief:

„Goeden nacht, schat.”

Frank nu was noch sentimenteel, noch humoristisch aangelegd, maar hij was een man en hij was jong: en als ooit een hand — een rechterhand, klein en rozig, met een groenen steen op den middelvinger — als ooit zoo'n hand: „Kus mij!” had kunnen fluisteren, dan was het deze.

Het gevolg was, dat oogenblikkelijk alles wat naar zaken, cijfers en berekeningen zweemde, alles ook wat normaal en verstandig was, uit zijn hoofd wegspoelde; hij deed een stap naar voren, bukte, nam de fijne vingertoppen in zijn hand en drukte zijn lippen op het koele, zachte huidje.

Een gil, de hand verdween en de deur werd met een smak dichtgeslagen.

Frank glimlachte niet. Het was een oogenblik van werkelijke emotie geweest; zijn eerlijk gezicht was bleek, zijn voorhoofd klam. En toen kreeg hij een kleur en schaamde zich diep. Hij wilde verder gaan en op dat oogenblik viel zijn blik op het nummer van de deur — 99. Deksel, hij was in de verkeerde gang! Aanmerkelijk sneller dan hij gekomen

was, keerde hij op zijn schreden terug. In de afzondering van zijn eigen hut aangeland, schold hij zichzelf uit voor een idioot en een ezel, nam uit een actentasch een notitieboekje, op het etiket waarvan „Specificaties” stond en verdiepte zich in getallen en cijfers, dat wil zeggen, hij probeerde het te doen. Maar hij kon zijn aandacht niet lang bij de specificaties van Floyds Limited's prijsberekeningen bepalen: met een ongeduldige beweging wierp hij het boek op de rustbank en haalde zijn sigarettenkoker uit zijn zak.

Er was iets gebeurd, dat den normalen rustigen loop van zijn gedachten plotseling wreed had verstoord. Het was in één woord bespottelijk, maar hij zag steeds die kleine, blanke hand met den groenen steen voor zijn oogen en het zachte, delicate parfum, dat als een nauwelijks-bespeurbaar waas er omheen was geweest, drong hem in den neus. Nogmaals, het was idioot, want hij had een alles-behalve licht-ontvlambaar hart en het was zijn gewoonte niet om zich, al was het maar in gedachten, ernstig met het andere geslacht in te laten.

De eigenares van de kleine hand liet zich, nadat ze de deur dichtgeslagen had, op haar bed vallen, zoo vuurrood en boos als een aardig meisje kan zijn.

„Wat scheelt eraan, Esther?” riep de dame van middelbaren leeftijd, die op het bed tegenover het hare zat.

„Het was vader niet.”

„Wát!” De oudere dame richtte zich verschrikt op. „Wil je me vertellen, dat een ander dan je vader zoonet je hand kuste?”

„Ja — een griezelige man zonder snor! O!” Esther sprong op. „Ik moet het dadelijk afwassen! Bah! U weet niet, wat 'n akelig gevoel ik heb, tantetje!” Ze zette de waterkraan open en deed haar ring af, een antiek kleinood met een groenen edelsteen. „Bah, wat een afschuwelijke gewaarwording! Zoo — dat helpt! Had u zich ooit kunnen voorstellen, dat er zóó'n mispunt bestond, tantetje?”

„Hm!” zei juffrouw Remington, terwijl ze naar haar eigen hand keek — die even zacht en blank was als van haar nichtje. „Is mispunt niet een beetje sterk uitgedrukt?”

„Neen,” klonk het beslist. „Het moet een afschuwelijk creatuur zijn, en listig en gemeen is hij ook!” zei Esther, terwijl ze den handdoek weglegde en den ring weer aan den vinger schoof.

„Waarom listig en gemeen?”

„Omdat hij vaders wijsje floot en echt sluw vaders manier van loopen nabootste. Hij heeft vader vast bespionneerd en ontdekt, dat hij altijd om elf uur naar zijn hut gaat.”

„Misschien is het wel een steward geweest,” veronderstelde juffrouw Remington.

„Een steward zou nooit zoo iets idioots doen!” „Iedere man is in staat iets idioots te doen,” verklaarde Esther's tante leukweg. „als een meisje een mooie, zachte hand met een goedgevormden, blanken arm er aan uitsteekt, een hand die praktisch gesproken om een kus vraagt.”

„Dat heb ik niet gedaan!” protesteerde Esther. „Nu, het leek er anders veel op en in ieder geval heb je „Goeden nacht, schat” gezegd! Ik herhaal wat ik gisterenavond gezegd heb en den avond daarvoor — dat, als je je hand buiten de deur steekt voor vaders kus — je risico loopt.”

„Ik heb het altijd gedaan, zolang vader en ik samen reizen. Wij hebben onze hutten altijd naast of tegenover elkaar en hij vindt het prettig. En door zijn deuntje weet ik, dat de kust veilig is. Als er iemand in de buurt was, zou hij niet fluiten. Daar komt in dit geval bij, dat de steward hem heeft gezegd, dat wij dit gedeelte heelemaal voor ons zelf hebben; er zijn weinig passagiers aan boord.”

„Maar waarom klopt je vader niet in plaats van te fluiten?”

„Och, wij zijn dit nu eenmaal zoo gewoon — maar wacht, daar is hij!” Esther liep naar de deur en juffrouw Remington stak de hand uit als wilde ze haar terug houden.

„Weet je wel zeker, dat het — dat het niet het mispunt is?”

„O, gunst,” zuchtte Esther en ze bleef staan luisteren tot het zachte fluiten ophield.

Aan den anderen kant van de deur keek een oudere heer op zijn horloge, schudde met een uitdrukking van zelfverwijt in de oogen het hoofd en ging teleurgesteld de hut tegenover de beide dames binnen. Zóó groot is de macht der gewoonte, dat het niet bij hem opkwam te kloppen en „Goeden nacht, Esther” te zeggen.

Toen ze haar vader zijn deur hoorde sluiten, zuchtte Esther nog eens en zonk weer op haar bed neer, waar ze eenige oogenblikken onbeweeglijk bleef zitten met gefronste wenkbrauwen, starend naar haar rechterhand.

„Zeg Esther,” verbrak juffrouw Remington abrupt het stilzwijgen, „als ik je was, zou ik dien ring hier aan boord niet meer dragen.”

Het meisje hief met een rukje het hoofd op. „U bedoelt, dat hij hem misschien zou herkennen?”

„Ik zou hem de kans niet geven.”

„Maar als hij nieuwsgierig is, zal het hem niet moeilijk vallen om uit te vinden wie deze hut bewoont.”

„Dat is zoo.” Er was iets van spot in den glimlach van de oudere dame. „Als je hem straffen wilt, laat mij den ring dan dragen.”

„Maar tantetje,” riep Esther.

„Ik weet wel, dat ik niet zoo héél verschrikkelijk ben,” hernam juffrouw Remington vroolijk, „maar als hij een jongeman is met romantische neigingen, zal het hem niet bepaald meevallen. Nu, waarom niet? We kunnen er misschien nog een heeleboel schik mee hebben.”

„Ik hoop het!” Esther's grijze oogen schitterden ondeugend. „Als het u niet schelen kan, heb

ik geen bezwaar, maar als hij nu eens geen *jonge man* blijkt te zijn!”

„Hm! Dat risico neem ik op mij. Als je morgen op het dek een hevig-ontgoocheld gezicht ziet, weet je, dat jouw mispunt zijn straf te pakken heeft.” Juffrouw Remington schoof den ring, die haar nichtje weer had afgedaan, aan haar vinger. „En laat mij nu slapen, want ik val gewoonweg om. De zeelucht maakt mij altijd doodmoe.”

„Zou ik het vader vertellen?”

„Als je hier aan boord de poppen aan het dansen wilt hebben, dan moet je dat vooral doen!”

„Ja, hij zal geweldig nijdig zijn, laat ik het genoeg van zijn reis maar niet vergallen met mijn verhaal. Ik zal wel zeggen, dat ik vroeg in slaap ben gevallen. Maar hoe moet het nu de volgende avonden?”

„Vraag hem in 't vervolg te kloppen. Vertel hem maar, dat dat fluiten mij zoo zenuwachtig maakt. Ha, ha!” Juffrouw Remington moest lachen bij de gedachte, dat fluiten haar van streek zou brengen... een aardbeving zou haar evenwichtig gemoed nog niet uit zijn gewone doen hebben gebracht. „En nu, goeden nacht, Esther. Slaap maar lekker na je avontuur...”

Esther had een rustiger nacht dan de jongeman, die in een verkeerde gang verzeild was geraakt. Hoe meer hij over het gebeurde nadacht, hoe meer de vraag hem ging kwellen voor wie dat lokkend-uitgestoken blanke handje en dat lieve: „Goeden nacht, schat!” bestemd was geweest. Er waren talloze mogelijkheden; van een grootvader af tot een vriendinnetje toe: meisjes waren soms zoo overdreven in haar manier van uitdrukken. Hij verdiepte zich in bespiegelingen over wat zich aan den anderen kant van dien alleraardigsten arm zou bevinden en ten slotte pijnigde hij zijn hersens met te overwegen, wat hem te doen stond, wanneer hij den volgende morgen aan een kleine dameshand een ring met een groenen steen zou zien prijken en hoe hij de eigenares van hand en ring had te bejegenen. Toen hij eindelijk insliep, was het met het vaste voornemen, om het malle geval uit zijn geest te bannen en zijn gedachten uitsluitend te richten op het belangrijke doel, waarvoor hij passage had genomen aan boord van dit schip.

De „Astrea”, die thans drie dagen onderweg was, maakte een rondvaart langs verschillende Middellandsche-zeehavens, waarvan Alexandrië de verste was. Frank Leslie's reisdoel was Caïro, waar hij belangrijke zaken hoopte af te wikkelen, waarna hij de „Astrea” weer voor de terugreis zou oppikken. Frank had geen snelle route gekozen, maar met deze boot zou hij precies op tijd de plaats van zijn bestemming bereiken en de directeurs van Floyds Limited waren van oordeel geweest, dat hun gewaardeerde jonge medewerker een kleine extra-belooning in den vorm van een prettig vacantiereisje dubbel en dwars had verdiend.

De „Astrea” was een betrekkelijk kleine boot, niet van het allernieuwste type en werd juist daarom door sommige toeristen geprefereerd boven de groote, luxueuze, eerste-rangs mailstoomers, met mondaine-passagiers-bevolking en vermaken, maar daar de meeste menschen het drukke vertier kiezen boven aangename en weldoende rust, had het schip niet zoo overmatig veel passagiers aan boord.

Maar Frank, die thans voor 't eerst belang begon te stellen in zijn medereizigers, kreeg toch den indruk van een benauwend dichte menigte, toen hij den volgende ochtend na een laat ontbijt aan dek verscheen. Het vrouwelijk element scheen te overheerschen en hij ontdekte al spoedig minstens een dozijn jonge meisjes, die in aanmerking kwamen als slachtoffer van zijn spontane handkus-opwelling. Want eigenaardig — geen seconde kwam er twijfel bij hem op, of het inderdaad een jong meisje was geweest! Natuurlijk was het een kleine moeite even naar het bureau van den administrateur te gaan en de passagierslijst te gaan zien, en die gedachte kwam ook wel bij hem op, maar hij vond er iets in wat hem tegen de borst stuitte en hij verwierp het denkbeeld dadelijk weer.

Als door een toeval bevond hij zich juist in de onmiddellijke nabijheid van het administratiebureau, toen een oudere heer met een grijze snor en wiens eene been een weinig sleepte, uit de

deur kwam. Hij nam Frank even met een scherpen blik op en begroette hem daarop met een beleefd: „Goedenmorgen.”

Frank beantwoordde den groet even voorkomend; als vanzelf ontspan zich een gesprek, de oudere heer presenteerde een sigaar en samen wandelden zij het dek op en neer. De oudere heer kwam tot de ontdekking, dat hij zijn etui met visitekaartjes in zijn hut had gelaten en deelde mede, dat hij Alfred Remington heette, waarop Frank zich op dezelfde informeele wijze voorstelde.

De „Astrea” was reeds in warmer regionen aangekomen en de meeste passagiers bevonden zich aan dek. Nadat hun wandeling bijna een uur geduurd had, zei meneer Remington:

„Ik zou u graag aan mijn zuster en mijn dochter voorstellen, meneer Leslie; ze maken een klein vacantiereisje met mij.”

„Het zal mij bijzonder aangenaam zijn,” antwoordde Frank meer beleefd dan oprecht. Hij had geen groot verlangen om met zijn medepassagiers in nauwer contact te komen en de mogelijkheid, dat Alfred Remington's dochter zou blijken het meisje te zijn, wier hand hij gekust had, was allerminst uitgesloten, zoodat reeds om deze reden een kennismaking hem niet overmatig aanlokte.

Op hetzelfde oogenblik, dat meneer Remington zijn uitnoodiging had uitgesproken, liet Esther, die in een dekstoel zat te lezen, haar boek vallen en riep op zoo'n verschrikten toon: „O, lieve deugd!”, dat haar reisgenoot uit haar dutje wakker schrok en ontdeed vroeg wat haar mankeerde.

„Die man daar bij vader — kijk — hij trekt net zoo met zijn been als vader zelf — en ik geloof warempel, dat vader hem mee hierheen neemt.”

„Nu, wat zou dat?” vroeg juffrouw Remington doodkalm en begon toen zachtjes: „Ik zou zoo graag gelukkig wezen” te neurien.

„Toe, weest u toch stil!” beet Esther haar toe. „En als hij nu het mispunt is?”

„Dat weten we gauw genoeg!” antwoordde juffrouw Remington en ze glimlachte vrouwelijk tegen den groenen steen aan haar vinger. „Ik zie er, geloof ik, op mijn ergst uit — arme jongen!” Dit laatste was valsche bescheidenheid. want tante wist best, dat ze lang niet onaantrekkelijk was voor haar jaren. „Ja”, vervolgde ze, „Je vader neemt hem mee hierheen. Kijk alsjeblieft niet, alsof je nog een handkus van hem wilt hebben, Esther!”

„Hoe durft u!” riep het meisje verontwaardigd uit en ze ging trots rechtop zitten, kijkend, alsof ze het ongenaakbaarste wezen ter wereld was.

Ze ontdeed juist voldoende om, toen haar vader den jongeman voorstelde, vormelijk beleefd, maar o, zoo koel, te glimlachen. Juffrouw Remington daarentegen stak joviaal haar hand uit, de palm naar beneden.

Er kon niet de minste twijfel bestaan aan de schuld van den jongeman. De hevigste bries had zijn wangen niet zoo rood kunnen kleuren — bovendien trilde hij op zijn beenen. Maar vrijwel onmiddellijk wist hij zich te beheerschen; hij nam de uitgestoken hand, boog zich er over en zei heel rustig en duidelijk, dat het de oudere dame niet kon ontgaan: „Ik vraag u wel excuus,” waarop ze goedgunstig oordeelde, dat hij, wat hij den avond te voren ook misdreden mocht hebben, in elk geval een heer was.

Meneer Remington had den dek-steward een wenk gegeven en deze gediensgeest kwam met stoelen aandragen, zoodat er voor Frank niet anders opzat dan te gaan zitten: thans wegloopen zou al te onbeschoft zijn geweest. En in het uur dat volgde, werd het hem niet al te zwaar gemaakt. Juffrouw Remington was bepaald beminnelijk, meneer Remington vroolijk en gezellig en al zei Esther weinig, haar manier van doen had nog heel wat koude-douche-achtiger kunnen zijn....

De volgende dagen ontmoette Frank de familie Remington herhaaldelijk, wat ook niet goed te vermijden was, tenzij de jonge man zich in zijn hut had willen opsluiten. Meneer Remington was steeds even hartelijk en opgewekt en juffrouw Remington's vriendelijkheid nam met elken keer toe. Het jonge meisje bleef koel en op-een-afstand en Frank vermoedde, dat zij van zijn dwaasheid op de hoogte was en daardoor een weinig hoogen

dunk van hem had. Hij wist nu, dat de beide dames één hut hadden en juffrouw Remington's tegemoetkoming en vergevensgezindheid verwonderden hem eigenlijk meer dan Esther's terughouding.

Eén vraag intusschen bleef onbeantwoord: wie was de geheimzinnige persoon, wien de eigenares van den ring-met-den-groenen-steen met zooveel teederheid goedennacht had gewenscht? Anders dan zeer oppervlakkig had juffrouw Remington met geen enkelen vreemde aan boord omgang en in de gesprekken tusschen haar en haar broer had Frank geen spoor van „sentimentaliteit” kunnen ontdekken....

Op een middag stonden Esther en haar vader tegen de verschansing geleund over het wijde watervlak uit te kijken, toen meneer Remington plotseling zei:

„Kan je niet een beetje aardiger tegen meneer Leslie zijn, Esther?”

„Maar vader!” klonk het verbaasd. „Ik ben me niet bewust, dat ik me ónaardig tegenover hem gedraag.”

„Misschien moet ik dan „toeschietelijker” zeggen.”

„Hm! Ik ben bang,” antwoordde ze langzaam, „dat ik daarvoor niet voldoende belang in hem stel.”

„Maar als ik nu eens belang in hem stel?” vroeg haar vader.

Ze keek op. „Wat bedoelt u, vaders?”

„Nu, ik vind hem een buitengewoon aardigen jongen.”

Remington zweeg en er kwam een geamuseerde glinstering in de grijze oogen van zijn dochter.

„Verlangt u misschien, dat ik verliefd op hem word?”

„Misschien dat me dat later uitstekend zou aanstaan,” antwoordde hij met een vaag glimlachje, „en aan den anderen kant misschien ook niet. Omdat hij me nu sympathiek is, kan ik je niet de garantie geven, dat dit over een paar dagen nog het geval zal zijn.”

„Het is anders uw gewoonte niet om in raadselen te spreken,” verklaarde het meisje een tikje ongeduldig. „Vader, zegt u me alstublieft nu eens op den man af, wat u eigenlijk bedoelt.”

Remington keek spiedend om zich heen. Er was geen enkele andere passagier in de nabijheid te bekennen; toch dempte hij zijn stem, toen hij hernam:

„Ik bedoel, dat ik meneer Leslie niet sympathiek zal blijven vinden, wanneer hij me in het vaarwater zit en ik wil, dat jij hem daaruit houdt.” Hij trok aan zijn sigaar, blies een paar dichte rookwolken in de lucht en ging voort: „Je vermoedt waarschijnlijk niet, dat ik in Caïro nog wat zaken te doen heb....”

„Ik heb nog nooit meegemaakt, dat u op reis ging, zonder dat u „wat zaken” had te doen,” viel zijn dochter hem lachend in de rede. „Vertelt u maar verder, vaders.”

„Nu dan,” vervolgde hij. „In Caïro hoop ik een hoogst-belangrijk contract te kunnen afsluiten. Zoals je je herinnert, is dit reisje nogal onverwacht en haastig op touw gezet; dat komt, omdat we een wenk kregen, dat die lui in Caïro aarzelden tusschen onze fabriek en een andere.... Floyds Ltd. Ik was overtuigd dat, als ik maar 'n uurtje met die heeren door kon praten, de balans ten gunste van ons zou doorslaan. Maar we moesten zoo stilletjes mogelijk te werk gaan.... de zakenmensen loeren tegenwoordig met Argus-oogen op elkaars doen en laten. Ik had natuurlijk met de

snelste gelegenheid naar Caïro kunnen gaan, maar ik kwam tot de conclusie, dat mijn reis minder de aandacht zou trekken, als ik die het voorkomen gaf van een vacantie-uitstapje met mijn familie. Ik geloof dat dit de eerste maal van mijn leven is, dat ik met je over zaken spreek, Esther, en als het je niet voldoende duidelijk is....”

„Tot nu toe is het mij volkomen duidelijk, vader. Ik veronderstel, dat u mij nu zult gaan vertellen, dat meneer Leslie iemand van de Floyds-fabrieken is en dat hij hetzelfde op het oog heeft als u....”

„Alle hulde aan je combinatievermogen, kindje,” onderbrak meneer Remington haar.

„Maar ik heb geen erg hoogen dunk van meneer Leslie,” ging ze geringschattend voort, „als hij zijn zakengeheimen er zoo maar uitflapt.”

„Een oogenblikje, Esther! Meneer Leslie heeft er niets uitgeflapt. Hij is geen dwaas, daar kun je op aan. Als hij een dwaas was, zou hij op jongen leeftijd niet een positie hebben, als die hij nu bij Floyds bekleedt. Nog geen zes maanden geleden heeft die knaap onze fabriek een contract afgesnoept, dat haast net zoo voordeelig was als dat in Caïro. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik hem enorm bewonderd heb, maar ik ben niet van plan iets dergelijks een tweeden keer te laten gebeuren.”

„Dus u hebt hem al voor 'n maand of zes ontmoet! Ik dacht, dat u hier aan boord met hem kennis had gemaakt?”

„Ik herinnerde mij zijn naam van die geschiedenis met dat andere contract, toen ik dien op de passagierslijst van de „Astrea” zag. Maar in levenden lijve heb ik hem pas een paar dagen geleden voor het eerst gezien. Om zeker te zijn, dat hij de man was, dien ik bedoelde, heb ik draadloos naar ons kantoor geseind en hun op het hart gedrukt, het kostte wat het wilde, uit te vinden of meneer Leslie van Floyds Ltd. aan boord van de „Astrea” was. Den vierden morgen, dat we in zee waren, kreeg ik al een bevestigend antwoord en was ik er als de kippen bij om kennis met hem te maken.”

Esther keek haar vader aan met een licht fronsen van haar fijn-geteekende, donkere wenkbrauwen.

„Weet hij, dat u weet, wie hij is?” vroeg ze.

„Geen sprake van.”

„Maar hij moet toch weten wie u bent!”

„Waarom?”

„Omdat hij uw naam kent.”

„Alleen maar een deel ervan. Toen ik kennis met hem maakte, had ik toevallig mijn kaart-étui in mijn hut laten liggen,” er was even een veelbeteekenende twinkeling in zijn oogen — „en ik stelde mij voor als Alfred Remington. Is het je niet opgevallen, dat hij me met „meneer Remington” aanspreekt?”

„Ja,” was het eenigszins aarzelende antwoord, „nu u het zegt.... ik had er eigenlijk niet zoo op gelet. Maar ik kan me niet goed indenken, dat u u hebt voorgesteld zonder „Sir” erbij te zeggen. Maar toch....”

Ze maakte den zin niet af.

„Wat tóch!” drong haar vader aan.

„O, niets, vaders.” Ze staarde naar den rustigen golfslag op de blauwe wateren. „Ja, nu ben ik er achter.... natuurlijk! Iedereen kent u als „Sir John” en dus vermoedt hij niets van de identiteit van meneer Alfred Remington. Dat geeft u een voorsprong, hè? Heeft hij zich niets over zijn zaken tegen u laten ontvallen?”

„Ik heb je daarnet al gezegd, dat hij geen dwaas is....,” klonk het een beetje gemelijk, „en ik hoop, dat ik zelf er ook geen ben.”

Esther knikte. „Dus uw plan is,” zei ze langzaam, „om te zorgen eerder in Caïro te zijn dan hij?”

„Juist! Hij verkeert in de meening, dat we puur voor ons plezier uit zijn, voornamelijk terwille van de zeereis, en dat we, terwijl de boot een paar dagen in Alexandrië blijft liggen, zooveel van Egypte zullen trachten te zien, als in dien korten tijd mogelijk is.”

(Slot volgt.)

Landmeting door middel van luchtfotografie. In den bodem van dit speciale fotovliegtuig der K. L. M., de PH - OTO, bevinden zich verschillende openingen voor de camera's en navigatie-instrumenten, benodigd voor de luchtfotografie, cartografie en landmeting. Links de navigator, die telefonisch met den bestuurder verbonden is; rechts de fotograaf met zijn meetcamera. Achter in het vliegtuig bevindt zich een donkere kamer.

De Jodenbreestraat op Sabbathmorgen. Ongekende kalmte.

als men voor oogen houdt, hoe sinds eeuwen het verdraagzame Nederland een toevluchtsoord was voor allen, die om geloofs-redenen werden verdreven uit hun eigen vaderland. Reeds in de vijftiende eeuw woonden te Amsterdam dan ook tal van Israëlieten die uit Spanje en Portugal waren verdreven.

De Jodenwijk heeft haar bijzondere bekooring voor ieder die oog heeft voor de talrijke geestige eigenschappen, die den Israëliet sieren.

Wat al drukte en beweeglijkheid. Drie bewoners van het Ghetto ontwikkelen meer lawaai dan een heele wijk elders in de stad — en meer geestdrift ook. En dan die onuitroeibare liefde voor den handel. Het is alles negotie wat de klok er slaat. De winkeliers staan niet achter hun toonbank, zij staan in den deurpost, om klanten, die aandacht aan hun etalages schenken, op te vangen en naar binnen te loodsen.

De koopman in kippenboutjes.

De eerbiedwaardige rabbinenfiguur van een Gallicischen of Poolschen Jood, die men veelvuldig in het Ghetto kan aantreffen.

Een bezigheid, die men in dezen tijd veel in de Jodenbuurt ziet verrichten. Vader en kinderen aan het tuinboonendoppen.

Ghetto-leven

De meeste groote steden in Europa hebben hun Ghetto — de wijk waar de minder gefortuneerde Joden bijeen wonen.

Ook Amsterdam heeft het zijne; en het wordt den vreemdelingen door de gidsen als een bijzonderheid getoond.

Wat iedere bezoeker van de Jodenbuurt treft, is het feit, dat hier toch een apart slag menschen bij elkander woont. De Joden hebben hun raseigenschappen en aloude gewoonten in vele opzichten, ondanks harde vervolgingen en verbanning, weten te handhaven. Dat dit te Amsterdam wellicht in sterkere mate dan elders het geval is, behoeft geen verwondering te wekken

Twee die den man met zijn „verrekijker” niet heelmaal vertrouwen.

Slechte tijden: zonder handel.

Heele families zijn be-geesterd voor den handel van het hoofd van het gezin en alle werken naar best vermogen mede om de zaak bloeiend te maken. „Dezaak” wordt meestal gedreven in kleeren (stoffen), gevogelte en zuur-waren.

Het kan op de Beurs warm toegaan soms, maar de Joodsche handelaren koopen en verkopen, twisten en lachen met méér overgave, hartstocht, hun heele persoonlijkheid, hun heele lichaam werpen zij in den vaak zwaren strijd om het bestaan.

Maar nooit verliezen zij daarbij hun benijdenswaardige opgewektheid. Een andere handelsman zal klagen en steunen over de slechte tijden, maar een Joodsche doet behalve dat nog iets belang-

rijkers. Hij geeft den moed niet op, nooit of te nimmer. Hij houdt vol, hij is onversaagd, hij is onuitputtelijk in het verzinnen van nieuwe mogelijkheden. Met een lach en een grap begint hij telkens opnieuw, al worden de tegenslagen hem niet bespaard.

Wandel eens door de Antho-niebreestraat, door Uilenburg over het Waterlooplein.

„Ouwe kleër koop.”

Onvermoeibaar zijn de koop-lieden. En men luistert, of men wil of niet, met belangstelling naar hun wijze van de waren aan den man of aan de vrouw te brengen. Dat is beslist een litterair genot.

Nee, Amsterdam zou Amsterdam niet zijn zonder de Joden. Zij zijn onmisbaar in het woelige, wisselende leven van onze stad.

Midden in de Jodenbuurt staat de katholieke St. Antonius-kerk, in den volksmond de Mozes en Aäron geheeten. Zoovels men weet, staan twee beeldjes van deze Oud-Testamentische figuren in den zijgevel van de kerk. Deze kiek werd genomen op Zaterdagmorgen, als het Waterlooplein geen marktdrukte kent.

De matzenbakker.

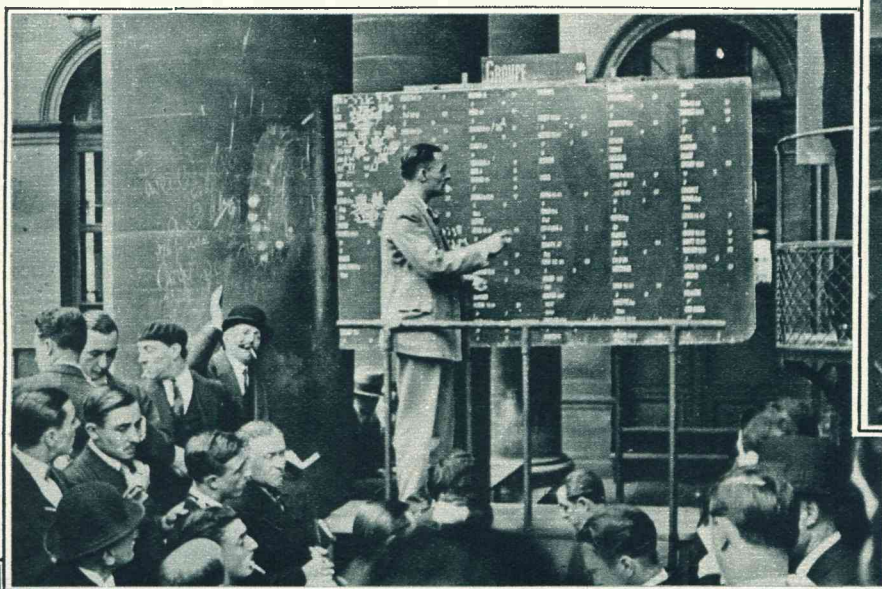
Er is een oploopje ... en opoe wil er het hare van hebben.

Op de trappen van
het Beursgebouw.

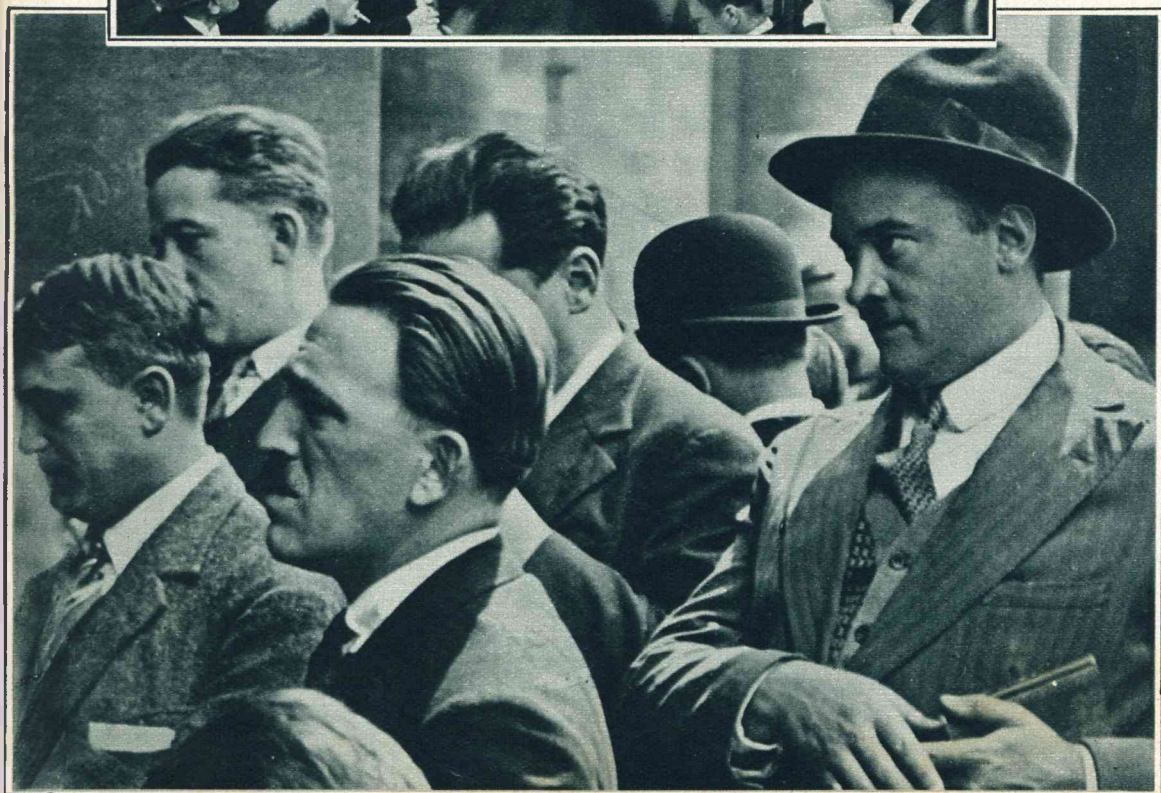
DE PARIJSCH BEURS

Rondom het koersbord.

Speculanten, die de laatste
koersen bestudeeren.

Gelaatsuitdrukkingen der beurslui.

Wanneer men te Parijs op werkdagen, omstreeks een uur, terzijde van de groote boulevards plotseling een geweldig rumoer, dat op grooten afstand op het druischen van de zee gelijkt, hoort, en reeds veronderstelt, dat er zoojuist een staatsgreep voltrokken werd en de nieuwe machthebbers triomfeerend oprukten, zal men teleurgesteld zijn te bemerken, dat het maar „de beurs” is, die zoo’n oorverdovend lawaai veroorzaakt. Dat Parijsche beursleven speelt zich grootendeels af in de open lucht. Op de Place de la Bourse komen in talloze kleine café’s de geldkoningen en geldmenschjes, de groote en kleine speculanten, bijeen om er, al naar gelang den stand der koersen, te treuren of te juichen. Op de trappen en bij de kolommen van het Beursgebouw zwermt het van schreeuwende en tierende lieden, die verdienen willen of hun geld verliezen. Een bepaald verheffenden indruk maakt dit tafereel niet. En als een onaantastbare machthebber troont boven hen allen de man met het fatale krijtje, die het aantal punten der aandelen opteekent.

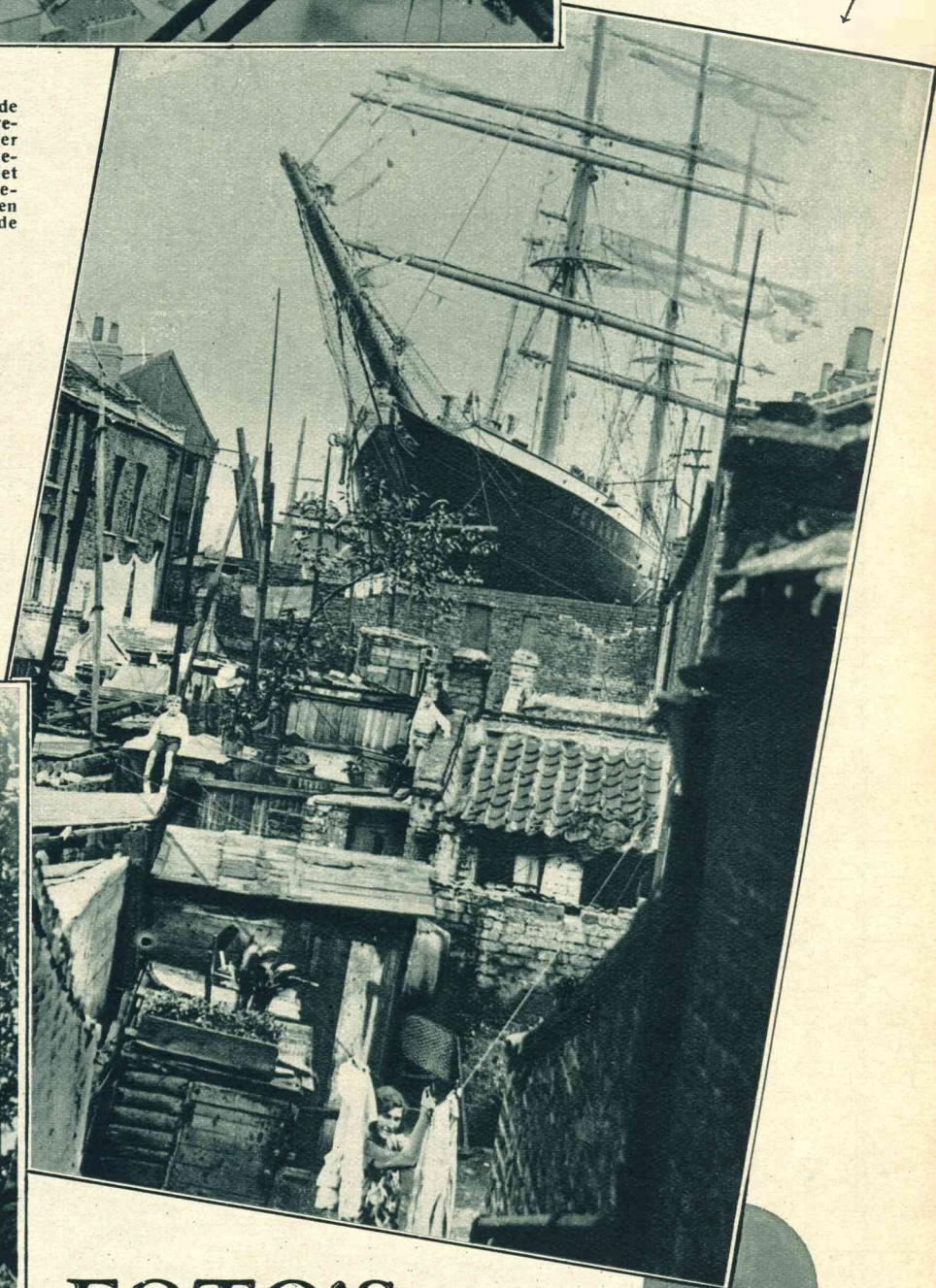
Vanaf den berempden toren te Blackpool, heeft men 'n prachtig gezicht op het strand, dat op een zomerschen dag, even vol is als in Holland. De toren, die 300 voet hoog is, wordt bij zonder goed onderhouden.

In het East End, de beroemde en niet minder beruchte dokkenbuurt van Londen, is dezer dagen de reuzen bark „Penang” aangekomen, alwaar zij na haar Australische recordreis zal worden gerepareerd. Hoog steekt het sierlijke schip boven de bouwvallige stugge huizen uit

Paul Gorguloff, de moordenaar van president Paul Doumer werd verhoord en geoordeeld. Men ziet hem hier op de beklaagdenbank. Op den voorgrond zijn beide verdedigers.

ARBEIDSKRACHTEN TE KOOP. — Een nieuw beroep in New Orleans is afslager bij het verkoopen van menschelijke arbeidskrachten. Vijftien werkloze mannen en vrouwen bieden in het openbaar hun krachten voor den meestbiedende te koop aan. De eerste van de vijftien die werk had, was de afslager, die voor ieder „verkochte” exemplaar zijn procenten kreeg. Op onze foto ziet men twee meisjes „onder den roep”.

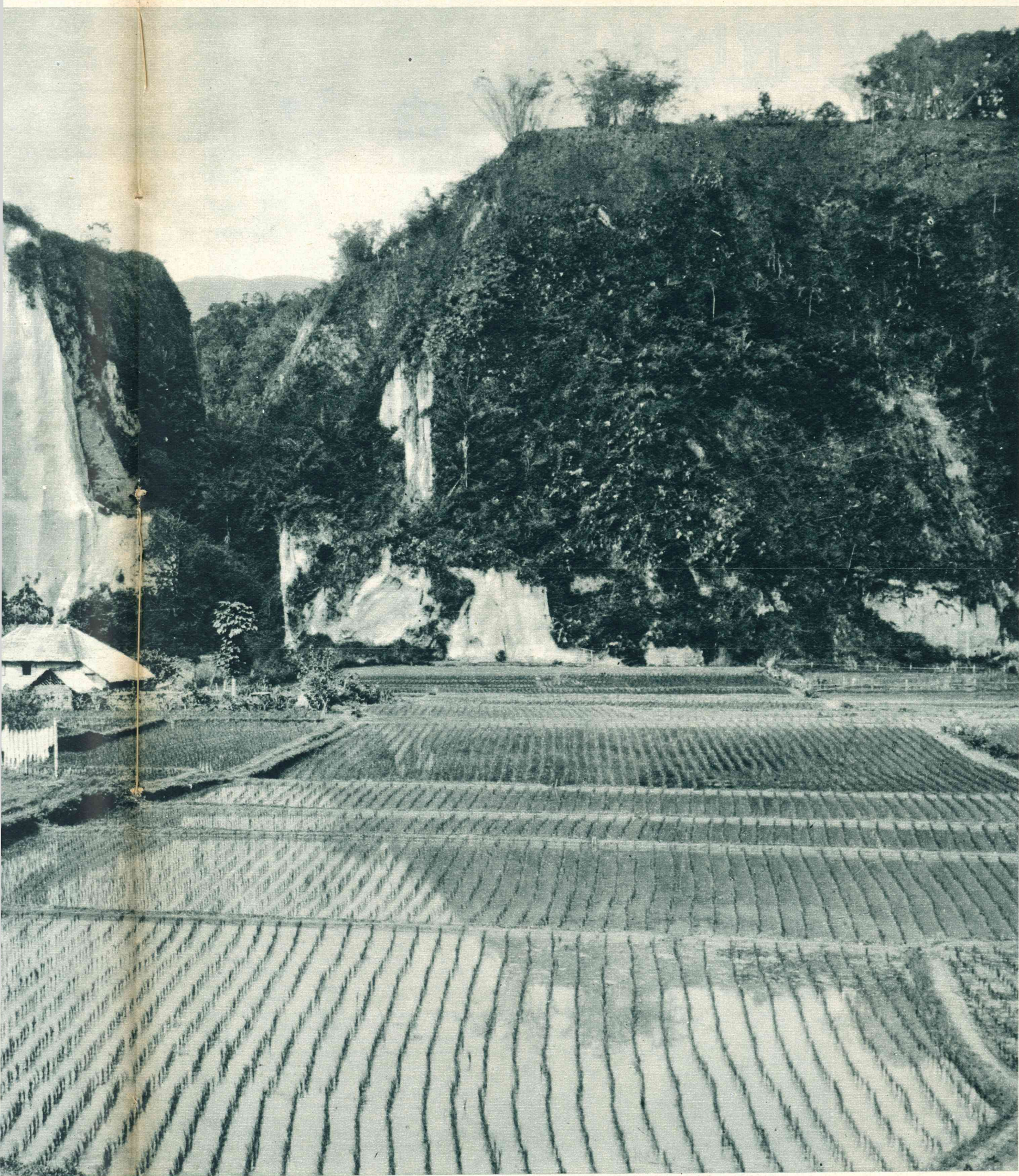

FOTO'S
UIT HET BUITENLAND

TROPENLANDSCHAP

HET ZGN. „KARBOWENGAT”, EEN RAVIJN AAN

“RBOUWENGAT”, EEN RAVIJN AAN SUMATRA'S WESTKUST, WAARIN UITGESTREKTE RIJSTVELDEN ZIJN AANGELEGD.

VROUWENLEVEN

Contrasteerende Kleuren

DOOR PAULA DEROSE

Zwart met wit namiddagtoilet, waaraan de kleine witte cape iets jeugdigs verleent.

Een der charmante nieuwigheden van dit zomerseizoen is het kleuren-contrast, dat iets origineels verleent aan veel der nieuwe modellen. Daarbij voert het zwart met wit — of wit met zwart — nog steeds den boventoon, maar ook andere combinaties doen zich gelden.

Een elegant voorbeeld daarvan is 't model van onze afbeelding rechts, een creatie van Chantal, die het toilet „Isabelle” doopte.

Een voorbeeld der nieuwe modellen van gestreepte stoffen: wit met marineblauw gestreepte zijde vormde hier het materiaal, dat schuin geknipt werd voor de verwerking.

Deze namiddagjapon van zijden mousseline vertoont in haar breede strepen zwart met appeltgroen en wit. Een lichte drapering aan den voorkant geeft dit toilet iets geheel aparts. De van voren openstaande overrok en het jakje met korte mouwen van zwart marocain laten een goed gedeelte van het gestreepte materiaal vrij.

Onze afbeelding links vertoont weer een combinatie van zwart en wit. Deze robe van zwart marocain, ontworpen door Paulette en „Cri de Paris” gedoopt, heeft 'n paar spits toeloopende witte banen in den rok en drie groote witte knopen op de taille. De opgeknoopte kleine cape van wit marocain, die hier de „note gaie” vormt, geeft het geheel iets jeugdigs.

Er worden dezen zomer veel strepen verwerkt, welke op origineele wijze tegen elkaar aan gezet worden — horizontaal, verticaal en schuin geknipt vormen ze alleraardigste garneringen. Zoo ontwierp Worth een jongmeisjes-costuum: een kort, wit wollen manteltje met dito plooirokje; daarbij een wit en blauw zijden gestreepte blouse, waarvan de strepen zoo aan elkaar gezet zijn, dat ze een bolero vormen.

Bij een sporttoilet van Molyneux zijn de zwart met beige strepen der gebezigde wollen stof voor den rok verticaal genomen, dwars voor de strak tot over de heupen reikende taille en eveneens dwars voor den bijbehorenden half langen mantel, waarvan de strepen voor revers en manchetten weer verticaal zijn.

Een der allernieuwste creaties van zwart met groen en wit gestreepte mousseline de soie, met overrok en bolero van zwart marocain.

Het hierbij afgebeelde strepenttoilet, 'n model van Worth, geeft 'n voorbeeld van weer een andere strepengarnering. De wit met marineblauw gestreepte zijde is hier overal schuin geknipt en op originele wijze in elkaar gezet. Een vlechtwerk van wit en rood koord vormt de ceintuur.

Behalve de kleurencontrasten spelen bij de nieuwe toiletten ook de *découpees* 'n groote rol. Ze maken op 't eerste gezicht minder effect dan de bij elkaar gezette verschillende kleuren, maar door het minutieuze handwerk, dat voor het verwerken der uitgeknipte stof wordt vereischt, zijn ze van 'n zeer verfijnde *élégance*.

Behalve dergelijke toiletten als de hier beschrevene, bestemd voor namiddag-visites of voor sport, heeft de mode zich ook bezig gehouden met 't eenvoudige praktische toilet voor de werkende vrouw. Zulk 'n toiletje van tweed of liever nog van goed waschbare stof is niet moeilijk te maken. Men geve den rok een smalle voorbaan, waaronder aan weerskanten een flinke zak is aangezet, die verder, schuin of dwars genomen, wanneer men 'n streep of ruitje verwerkt, een versiering vormt langs de heupen. De smalle voorbaan eindigt ter hoogte van de halsopening in 'n punt, welke daar wordt opgeknoopt. Onder die punt bevestigt men 'n strik, die iets fleurigs geeft aan 't geheel en die gemakkelijk nu en dan is weg te nemen.

Nu Vacantiegeenot

is niet volledig wanneer ge niet zorg draagt
steeds een H. B. premieroman bij U te hebben!

Het meisje in de zwarte avondjapon stapte een beetje zenuwachtig de eetzaal binnen.

Het vertrek straalde en schitterde haar tegen. Het glanzende wit en goud van de muren, het blank van de smetteloze tafellakens, de tinteling van volmaakt zuiver zilver en glas, de gloeiing van massa's kasbloemen, en dit alles in het felle licht van duizend electrische lampjes, verblindde haar moede oogen. Het tumult van een luidruchtige band en het gezoem van stemmen deden haar pijn in de ooren.

De menschen verbaasden haar nog meer. Vrouwen, die er Oostersch uitzagen, prachtig gekapt, met zeldzaam fraaie teint, in pronkerige japonnen en met kostbare diamanten; slanke mannen met hooghartigen blik, in onberispelijke avondkleeding of in de kleurige uniformen van het Karolische leger, die een oogenblik nieuwsgierig naar haar keken en zich dan met een licht gebaar van onverschilligheid van haar afwendden.

Het arme kind! Ze was nog nooit van haar leven in een eerste-rangs-hotel geweest. En hotel Splendide te Paragrad was werkelijk zéér eerste-rangs. Heel even wou ze maar, dat ze naar een stil hotel in een rustige straat was gegaan. Maar ze had gemeend, dat ze in 't beste hotel moest wonen, als ze 't doel bereiken wou, waarvoor ze naar Karolia was gekomen — dat ze met haar klein beetje geld zooveel mogelijk vertoon moest maken. En al zou ze nog zooveel vernedering ondervinden, doorzetten wou ze.

Een kellner met steil haar wees haar buigend een klein tafeltje in een hoek. Hij was heel beleefd. Hij was natuurlijk op de hoogte: de dame was stoffig en moe aangekomen met den Oriënt-expres; ze droeg nette maar goedkoope kleeven, en haar bagage was zeer bescheiden; en ze reisde alleen ook, niet eens een kame-nier! Maar die Engelsche vrouwen zijn zoo eigenaardig — je kunt nooit weten.

Het meisje kneep de lippen samen en haar bleeke wangen bloosden licht, toen zij hem volgde door een woestijn van tapijt, waarin haar voeten wegzonken. Overal ontmoette ze dien vluggen, onderzoekenden blik, en daarna aanstonds die onverschilligheid, die op zichzelf al een belediging was. Er was er maar één in die menigte — een dikke moederachtige vrouw in 't zwart, met krullig wit haar en zachte, slanke handen vol ringen — die haar aankeek met een zekere welwillende nieuwsgierigheid.

Een man bleef naar haar kijken, en die vrijpostige blik was erger dan de minachtende onverschilligheid der anderen. Het was een jonge man met een stierennek onder het hoofd met het kortgeknipte haar; met kleine, roodgerande oogen en 'n slappen, dikken mond, die door een klein zwart kneveltje meer verduidelijkt dan verborgen werd. Hij droeg een donkerblauwe uniform met nauwsluitende ruiterpantalon en vergulde sporen.

Zij wist wie hij was. Zijn portret had de laatste dagen in alle Engelsche bladen gestaan, en hier in Paragrad hing het voor ongeveer alle winkelramen. Het was prins Boris van Transcarpathië; over twee dagen zou hij trouwen met Sophie, regeerend vorstin van Karolia.

Op 't zonnige strand, in het schaduwrijke bosch, in den trein of op een hotelkamer, altijd en overal zijn het onze prachtige premieboeken die op de aangenaamste wijze u den tijd doen passeeren. Behalve onze nieuwsten schlager „Sylvia vervangt de vorstin”, waarvan hierbij een uittreksel gaat, kunnen wij nog een beperkt aantal vroeger verschenen romans ter beschikking stellen, alle tegen den voor onze abonne's uitzonderlijken prijs van slechts 17½ cts. ingenaaid, of 70 cts. in luxe prachtband. Vraagt erom bij onzen bezorger, agent of op ons hoofdkantoor. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel, groot resp. 22½ of 80 cent.

Hij bleef haar aanstaren en zij voelde pijnlijk haar fellen blos. Zij zag hem vooroverbuigen en zacht spreken tot het groepje chic-gekleede vrouwen en fatterige officieren, waarmee hij zat te dineeren. Zij rekten de halzen om te luisteren, en toen hij had uitgesproken, vielen ze schril lachend achterover in hun stoelen.

„Groote hemel,” dacht het meisje, „wat ben ik begonnen! Wat 'n land — en wat 'n menschen!”

In een vreemd hotel, waar men niemand kent, voelt men zich van zelf al eenzaam; in een vreemd land is dat nog erger; maar als men zich dan ook nog arm en schamel voelt, in een zaal vol goed en duur gekleede menschen, werkt dat alles dubbel erg.

Terwijl het meisje het menu zat te bestudeeren, drukte het gevoel van verlatenheid haar diep neer. Het mufte kantoor, waar zij had gewerkt, het armoedige huis, waarin zij gewoond had, leken nu oorden van warme gezelligheid. Slechts een felle toorn tegen die verwaande, opgedirkte massa belette, dat zij in een gevoel van de diepste ellende verviel.

De stem van den zaalchef verstoorde haar gedachten.

„Heeft ma'mselle er bezwaar tegen dat m'sieu, ook uit Engeland, aan haar tafel komt zitten? 't Hotel is propvol, we hebben geen tafel meer vrij; als 't ma'msell niet derangeert....?”

Ze voelde de verholten vrijpostigheid in zijn toon, maar ze dorst zich niet te wagen aan haar school-Fransch of haar uit de boeken geleerd Karolisch. Ze knikte.

De Engelschman verscheen, bleef staan om een paar woorden te wisselen met een knap, keurig gekleed meisje aan een andere tafel, en naderde toen, een en al excuus, in avondcostuum.

„'t Spijt me ontzettend,” zei hij. „U vindt 't niet erg, hoop ik? Die man met dat jazz-kneveltje beweert, dat er geen tafeltje meer is.”

„Volstrekt niet,” zei ze koel, en zij deed weer, alsof ze alleen was.

Terwijl hij ging zitten, bekeek ze hem over den rand van het menu heen. 't Was een jonge man met een weinig opvallend uiterlijk; met haren, die aan de

slapen iets begonnen te grijzen, een bekoorlijken neus, een vierkante kin, een gewoon kneveltje en heldere grijze oogen, waar ergens iets vroolijks in tintelde. Zoowat dertig, dacht ze. Met eenige verlegenheid werd ze zich bewust, dat hij ook haar bekeek. Wat hij zag was een bleek gezicht, een paar groote donkerbruine oogen, een kleine rechte neus, een gevoelige mond en kin, en een massa mooi bruin haar. Er sprak karakter uit haar gezicht, moed en vastberadenheid, en de trots, die een warm en gevoelig hart verbergt achter een masker van onverschilligheid.

„Een echt leuk Engelsch meisje,” dacht hij. „Knap ook — als ze wat betere kleeven had en een kleurtje op haar bleeke wangen. Ze schijnt 't niet best gehad te hebben; hard gewerkt en ondervoed en geen ontspanning. Klaarblijkelijk vervallen grootheid. Typiste of gouvernante of zooiets.... Maar wat moet ze hier in Paragrad?”

Zijn gezicht stond strak, maar zijn oogen waren nieuwsgierig, toen hij op zijn kreeftenmayonnaise aanviel.

„Een beetje geheimzinnig.... Zou ze geld geërfd hebben en er eens uitgevlogen zijn? Neen, dat kan niet. Dan zou ze 't allereerst japonnen gekocht hebben. En ze zou ook niet alleen reizen. Misschien een vrouwelijke journaliste, die bij de vorstelijke bruiloft moet zijn? Neen, die zijn beter gekleed. Wie kan 't zijn, en wat komt ze hier doen?”

Ze begreep iets van zijn gedachten en glimlachte onwillekeurig. Zijn niet-begrijpende blik werd opeens dieper — alsof hem iets te binnen schoot.

„Pardon,” zei hij opeens, „'t is net, of ik u meer gezien heb. Kan ik u al eens meer ontmoet hebben?”

Er kwam een bijna verschrikte blik in haar oogen. Hij begreep dien terstond.

„Ik wil me niet indringen, heusch niet, gelooft u me. Van dat soort ben ik niet. Er is heusch iets bekends aan u — maar ik kan 't niet thuisbrengen.”

Zij schudde het hoofd.

„Neen,” zei ze, „ik heb u nog nooit gezien. Ik herinner u zeker aan iemand anders.” Ze aarzelde en vervolgde toen: „De meeste menschen herinneren aan een ander, vindt u niet?”

Hierna bleef ze weer zwijgen. Ze wilde klaarblijkelijk geen gesprek aanknoopen. Maar nu hij tegenover haar zat, verdween er toch veel van dat verlaten gevoel en de onaangename atmosfeer van den niet meer nuchteren prins aan den anderen kant van de zaal. Hij merkte op, dat ze niets dan water dronk en treuzelde met haar dessert. Ze at een perzik en stond toen op. Er werd aan den overkant een stoel verschoven en ze zag prins Boris wankelend opstaan. Hij keek naar haar. Vlug wendde ze zich tot den man aan haar tafeltje.

„Pardon,” zei ze. „Zoudt u me een dienst willen bewijzen?”

„Zeker,” antwoordde hij aanstonds, „met veel genoegen.”

„Bent u klaar met dineeren? Ja.... zoudt u me dan even naar de lift willen brengen?”

Hij toonde geen verwondering. Hij had trouwens de luidruchtige en zeer duidelijke manoeuvre van den prins onmogelijk voorbij kunnen zien. Hij stond onmiddellijk op.

Samen liepen zij de zaal door en de hall in. Toen bleef het meisje opeens staan. Er was niemand in de hall. Bedienden en piccolo's en liftjongens schenen wat vrijen tijd te hebben, omdat hun diensten midden onder 't diner toch niet gevraagd zouden worden. De lift stond leeg en verlaten. En van den kant der deur-opening, die ze juist gepasseerd waren, kwam het geluid van zware voetstappen en het gekletter van een scheede.

„Aan een scène hebben we niets,” zei de Engelschman vlug. „Gaaf u de trap op. Ik zal den prins wel vasthouden.”

Gehoorzaam ging zij de hall door, naar den voet van de trap. Achter zich hoorde zij de stem van den Engelschman schertsend zeggen:

„Hallo, prins. Wat gaat u doen?”

„G-g-ga uit den weg, D-d-devenish,” antwoordde de prins in schraperig Engelsch. „Ik wil dat knappe Engelsche meisje spreken, waar je mee gedineerd hebt. Even wel-te-rusten zeggen, zie je? Stel me even voor? Dan ben je een reuzenkerel.”

SINDS ONZE LAATSTE OPGAVE KEERDEN WIJ TENGEVOLGE ONZER

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

DE VOLGENDE
BEDRAGEN UIT
AAN:

EPPO VAN IREN, Veelerveen	f	60,—
L. GIEBELS, Czaar Peterstraat 16, Maastricht	„	50,—
P. BRANDWIJK, Kanaakdijk E 29, Moordrecht	„	30,—
W. DE RUITER, Treek 42, Rotterdam	„	30,—
Erfgenamen van H. F. W. VAN DODEWEERD, Berkenkamp 55, Enschede	„	600,—
W. M. WULMS, Lithoyenscheweg 25, Helmond	„	250,—
J. C. VREEKEN, Hofdijkstraat 58, Haarlem	„	150,—
D. VERHEIJ, Zeedijk Polder, Zuidland	„	30,—
P. A. POST, Cornelis Houtmanstraat 5, Vlaardingen	„	30,—
G. DUNK, Jacob Catsstraat 76, Rotterdam	„	30,—

f 1.260,—

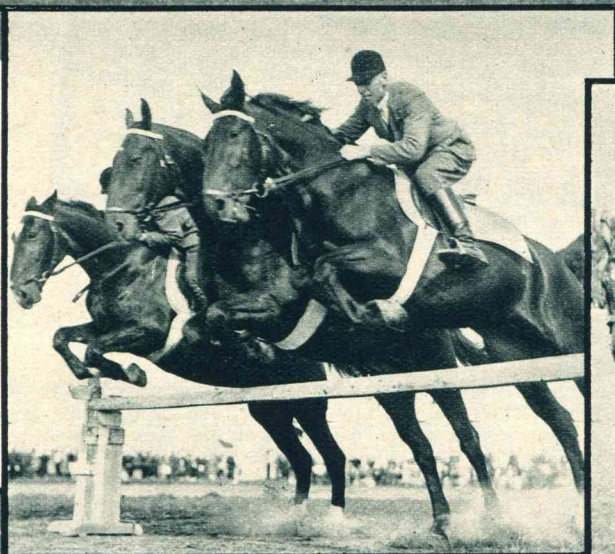
VORIG TOTAAL BEDRAG..... „ 258.751,—

NIEUW TOTAAL f 260.011,—

Te Haarlem bekampen elkaar Zondag de beide plaatselijke cricketclubs Haarlem en Rood en Wit. De Rood en Witters wonnen met flink verschil. Kiekje uit de match. Rood en Wit aan bat.

Concours Hippique te Hoofddorp op Zaterdag j. l. Op het door de Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer georganiseerde concours nam een drietal deelnemers van de landelijke rijvereniging „Kapt. v. d. Wal” te Hoofddorp op bovenstaande fraaie wijze een hindernis.

Nieuws rond de Olympische Spelen. Onze ruiters vertoeven reeds te Los Angeles, vanwaar bovenstaande kiek komt. V. l. n. r. Lt. Schummelketel, Lt. Pahud de Mortagnes en Lt. Jhr. A. van Lennep.

SPORT

VAN ZONDAG

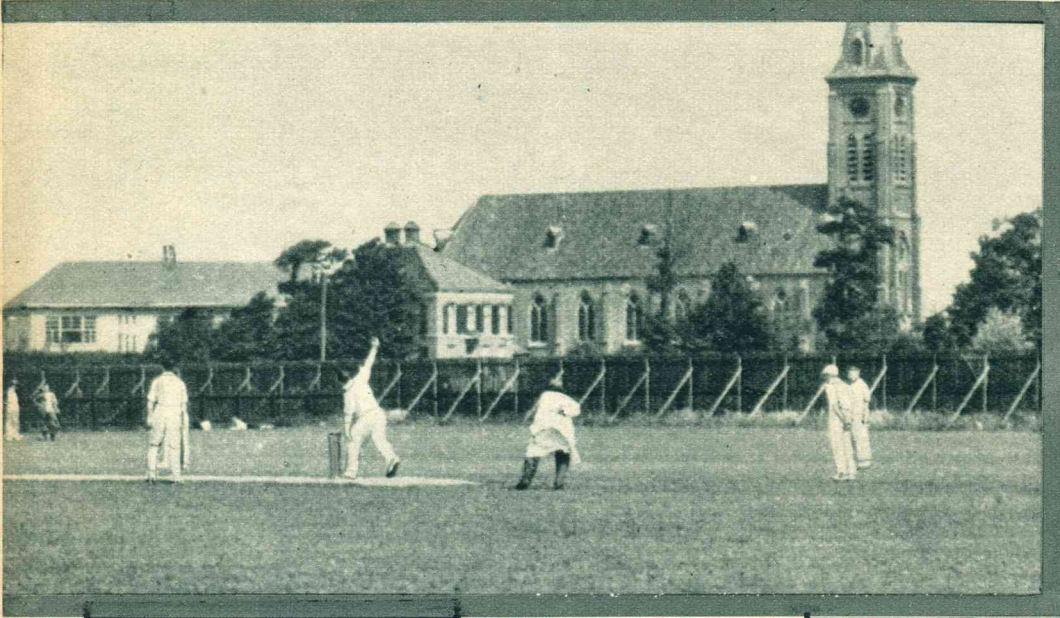
De atletiekwedstrijden op de Sintelbaan. Een aardig momentje uit het nummer 100 M. hardloopen. Mej. Doorgeest (vooraan) ging het eerst door de finish.

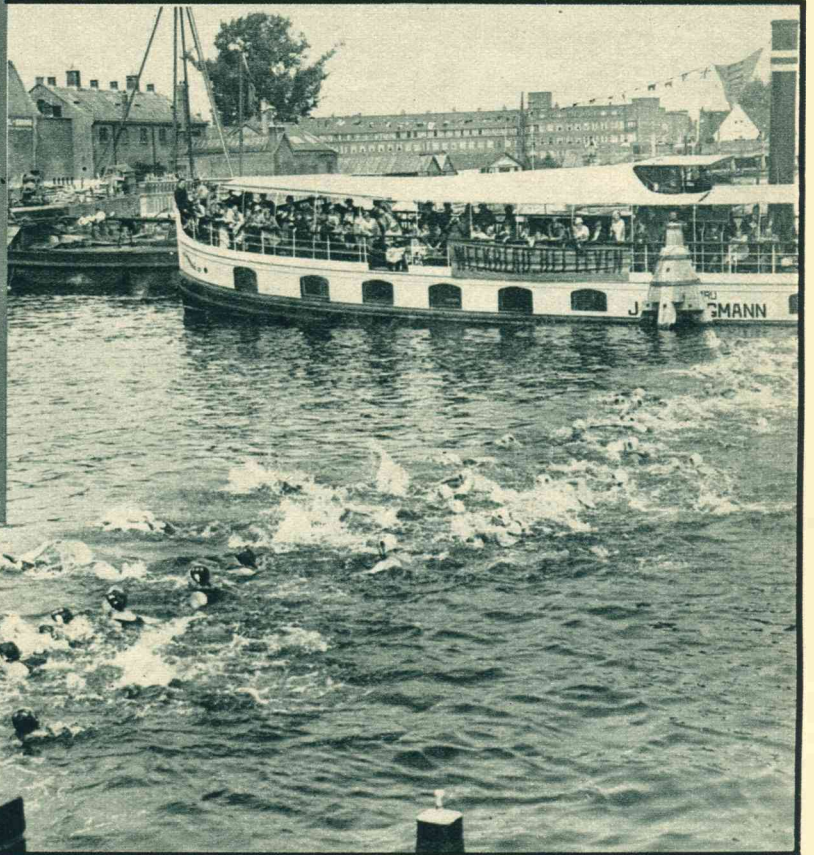
Athletiekwedstrijden op de Sintelbaan te Amsterdam. Van Oorschot wint het nummer polsstokhoogspringen.

De honkbalwedstrijd Haarlem-Amsterdam in de Spaarnestad. Overzicht tijdens dit nog weinig beoefende spel.

De 2 K.M.-zwemwedstrijd op den Amstel. Moment na den start

Mejuffr. I. Breukel (O.D.Z.) werd eerste in den 2 K.M.-wedstrijd op den Amstel. De prijsuitreiking geschiedde door den heer Meyer.

Zeilwedstrijden op de Kagerplassen. Eindelijk wind! Start der A. klassen 12 voets jollen. Een zeer bedrijvig watersportbeeld.

Het natuurschoon der nieuwe wereld. — In het indrukwekkende Nationale Gletscherpark van den staat Montana evert het McDonald-meer een der meest romantische berglandschappen.

Het trotsche Model

DOOR M. v. MECHELEN

De beroemde caricatuur- en reclameteekenaar William Grave had van een der grootste vleesch- en conservenfabrieken uit Engeland een opdracht voor 'n reclameteekening gekregen. Het honorarium dat hij ervoor zou ontvangen bedroeg f 2500, een zeer hoge som voor een enkele teekening, doch zij moest buitengewoon goed zijn, daar zij niet alleen voor alle kranten, maar ook op de aanplakbiljetten en reclamezuilen in geheel Engeland en daarbuiten zou worden verspreid.

William Grave besloot als onderwerp een hongerig uitzierende en een welgedanen dikkerd te nemen, respectievelijk als: „vóór en na het gebruik van het vleesch en den bouillon.”

Toen Grave met zijn teekening klaar was en deze met critisch oog bekeek, was hij allesbehalve tevreden over zijn hongerigen man. Hij wilde de werkelijkheid hebben en deze was onwerkelijk, ja, bijna grappig.

„Ik wil een groot effect bereiken door twee contrasten scherp tegenover elkaar te stellen,” sprak hij in zichzelf, „daar ik in geen geval tē gemakkelijk en op een oneerlijke manier mijn f 2500, wil verdienen. Ik zal laten zien, dat ik nog steeds William Grave, de beste teekenaar van Engeland ben.”

Zóó gezegd, zóó gedaan. Hij nam zijn hoed en teekenboek en toog er op uit, om in de armoedige Londensche wijken urenlang te zoeken naar zijn ideaal. Hij ontmoette menig treurig gezicht, waarop armoede en ellende hun wreed stempel hadden gedrukt. Doch niemand trof hem zóó als een jonge man van ongeveer negentien jaren. Deze zat weggedoken op de trappen van een oud vervallen gebouw, en staarde recht voor zich uit, terwijl zijn handen diep in zijn broekzakken waren weggedoken. Hij droeg een kaal donkerblauw pak en een grijze pet. Zijn gelaat was doodsblijk, zijn wangen ingevallen, de oogen lagen diep in hun kassen weggezonden en waren door donkere kringen omgeven. Doch zijn haren waren kortgeknipt en hij had een schoon geschoren gezicht.

Hoe leeg zijn portemonnaie ook was, het scheren kon er blijkbaar nog wel op overschieten. Op het moment, dat William Grave hem zag, wist hij, dat zijn zoeken beloond was. Honger en wanhoop stonden op dit gelaat gegrift.

„Ik veronderstel,” begon Grave, „dat je wel wat geld zult kunnen gebruiken.”

De jongen keek langzaam op. „Inderdaad”, was het korte antwoord.

„Ik ben teekenaar,” hernam Grave, „en ik zal je vijf shilling geven, als ik een schets van je mag maken.”

De jongen liet een schril lachje hooren.

„Voor vijf shilling mag u me laten hangen en vierendeelen op den koop toe. Waar is uw atelier?”

„Bij Hyde-Park.”

„U zult me er naar toe moeten laten rijden, want voor geen tien pond zou ik die wandeling willen maken.”

„Uitstekend, zullen we dan gaan?”

„Ik durf niet veronderstellen, dat u me één shilling vooruit zou willen betalen, dan zou ik eerst ergens wat kunnen gaan eten, voor we beginnen.”

„Jongeman,” sprak Grave vriendelijk, „ik hoop niet, dat je mij een bruto noemt, als ik „neen” zeg. Ik heb je noodig zooals je bent. Als je goed gegeten hebt, ben je voor mijn doel ongeschikt. Het is juist de honger, die op je gezicht ligt, — en 't spijt me, dat ik gedwongen ben dat te zeggen — dien ik op papier wil hebben. Maar luister eens, als je het nog twee uur kan uithouden, zal ik je een pond geven.”

De jongen stond op, rekte zijn mager lichaam uit, en zei: „In orde! Als je in geen twee dagen gegeten hebt, kunnen die twee uren er nog wel bij. Zoudt u me echter niet hier kunnen teekenen? U hebt toch uw schetsboek bij u!”

„Neen, ik moet het dan later weer overteekenen en kleuren en dan zou het een aanmerkelijk verschil maken met het origineel. 't Is beestachtig je nog langer honger te laten lijden, maar er zit niet anders op.”

„Goed dan! U schijnt me een goede man te zijn, en ik geloof wel, dat ik mijn pond zal krijgen. Wie bent u eigenlijk, als ik vragen mag?”

„Grave, William Grave.”

De oogen van den jongen keken verbaasd.

„Wat! dezelfde, die ook altijd de reclameteekeningen van de schouwburgen maakt?”

„Dezelfde.”

De jongen ging opnieuw zitten.

„Nu is het voorbij,” zuchtte hij.

„Voorbij?”

„Ja, ik dacht, dat u maar een doodgewone teekenaar was. Maar uw werk is overal verspreid. U kunt mijn gezicht niet meer krijgen. Waarvoor moet u het eigenlijk hebben?”

„Voor een reclame van een vleeschconservenfabriek.”

„Een conservenfabriek,” echode de jongen met een grijnslach. „Neen, ik kan onmogelijk voor u poseeren. Ik zal mijn vader tóch niet het genoeg geven, dat zijn voorspelling uitgekomen is.”

Hij nam nu weer dezelfde starre, doffe houding aan, als toen Grave hem het eerst zag.

Na enkele oogenblikken sprak de teekenaar: „Ik denk dat ik het begrijp. Uw vader en u hebben meningsverschil over uw beroepskeuze gehad. U wilde aan het theater gaan, en hij wilde een handelsman van u maken. U gaf gevolg aan uw neiging, maar niet vóórdat uw vader u voorspeld had, dat je als een hond in de goot zou sterven van armoede en ellende. Is het niet zóó?”

Langzaam keek de jongen Grave aan.

„Ja, zóó is het. Maar voor den duivel, hoe weet u, dat ik een acteur ben... of liever was?”

„Wel, je scheen zooveel aandacht aan de thea- teraanplakbiljetten te hebben gewijd, dat het niet moeilijk was deze gevolgtrekking te maken.”

„Enfin, hoe het ook zij, uitteekenen laat ik me niet!”

„Ik bied je twee pond.”

„Houd er mee op! Dat is niet eerlijk om me te kwellen”, riep de jongen uit.

„Nee, je hebt gelijk.” Grave keerde zich met een zucht om. „Kom, ga mee iets eten. Ik zal het betalen”.

De jongen stond op. „U bent een goede vent,” zei hij; „ik wilde, dat ik u uw gang kon laten gaan. Maar ik kan niet. Ik wilde ook, dat ik het eten kon weigeren, maar ook dat kan ik niet.”

Zij vonden een klein, maar keurig restaurant in Holborn en daar at Mr. Cedric Kent, dat was de naam of wellicht de tooneelnaam van Grave's gezelschap, naar hartelust. Hij had eerst bescheiden een paar sandwiches met een kop chocolade willen nemen, doch de kunstenaar wilde daar absoluut niets van hooren en bestelde voor hen beiden een heerlijk diner.

„U bent werkelijk een goed man,” lachte Kent, terwijl hij het eene gerecht na het andere verslond.

Toen een klein uur later het menu geëindigd was en ze beiden met een kop koffie en een fijne sigaar rustig tegenover elkander zaten, was de verandering die in Cedric Kent's gezicht had plaats gegrepen, werkelijk verbluffend. Zijn gezicht was nog wel mager, doch de starre, wanhopige uitdrukking was er totaal uit verdwenen. Spontaan begon hij zijn levensgeschiedenis te vertellen. Deze was dezelfde als van honderden andere jongelui, die eenmaal in het volle leven geplaatst, eerst dan inzien, dat er nog wel een groot verschil bestaat tusschen te leven vóór de kunst of te leven van de kunst. Hij had enkele onbelangrijke figuranten-rollen vervuld, doch slechts in tweede-rangstheaters en spoedig stond de jonge artist dan ook op straat. Grave luisterde aandachtig en: „Wat nu?” vroeg hij ernstig.

Cedric Kent lachte. „Nu, nu kan ik weer tegen een stootje! Ik heb nu weer voor twee dagen genoeg en in dien tijd kan er heel wat gebeuren. Een mensch weet nooit waar zijn geluk ligt! U weet niet, hoe heerlijk het is, je weer eens voldaan te gevoelen.”

„Maar nu moet ik werkelijk gaan,” sprak de teekenaar. Hij stond op en schudde zijn gast hartelijk de hand. „Veel geluk,” sprak hij. „Ik had je graag voor model willen hebben, doch ik respecteer je trots. Men zal niet veel menschen aantreffen, voor wien trots méér waarde heeft dan een leeg maag. Ik zal iemand anders trachten te vinden, die geen profeet als vader heeft. Hier, steek dit in je zak. Het zal je van dienst zijn, als „het geluk” er eens anders over mocht denken en wat langer wegblijft dan je verlangt en verwacht.”

Na dit gezegd te hebben, keerde hij zich bruusk om, en vóór Cedric Kent van zijn verbazing bekomen was, had de teekenaar reeds lang een taxi aangeroepen, Kent met 'n bankbiljet van 5 pond achterlatend.

Het was op den avond van den derden dag na zijn ontmoeting met Cedric Kent, dat Grave moe en uit zijn humeur van het zoeken naar 'n geschikt model zijn flat betrad. Zijn bediende Jobson begroette hem: „Er is een jonge man, die hier minstens al twee uur op

u zit te wachten, sir. Hij zegt, dat zijn zaken geen langer uitstel dulden. Hij ziet er anders ellendig hongerig uit, de arme duivel. Ik wilde hem een paar boterhammen geven, doch hij weigerde die pertinent. Hij wacht in uw studeerkamer, waar hij in slaap is gevallen.”

„Laat eens kijken,” lachte de teekenaar opgeruimd.

Grave opende de deur en daar op den grond, met zijn hoofd op een voetenbankje, lag Cedric Kent vast te slapen. Zijn bleek gelaat mogelijk nog magerder, ongezonder en even ingevallen als drie dagen geleden.

„Hallo!” riep de kunstenaar uit, hem vriendelijk op den schouder kloppend. „Ben je daar werkelijk?”

Langzaam opende Kent zijn oogen en nog langzamer maakte hij een beweging om op te staan, wat hem evenwel niet gelukte. Grave en zijn bediende hielpen hem, en leidden hem naar het atelier, waar hij in een grooten stoel plaats nam.

„Zit nu even stil, totdat mijn bediende wat bouillon voor je gehaald heeft.”

„Bouillon”, fluisterde Kent, terwijl Jobson onhoorbaar de kamer uitging. „Bouillon, niet voor mij, niet vóórdat u mij geteekend heeft. Daarna!”

„Onzin,” sprak de schilder, „je moet doen wat je gezegd wordt.”

Ondanks zichzelf rustten de oogen van den teekenaar met een bijna welgevalligen blik op het uitgehongerde gezicht van den jongen. Voor model was hij zoo mogelijk nog geschikter dan drie dagen geleden.

„Maar hoe ter wereld kom je er nu toch weer zóó miserabel uit te zien? Heb je het geld verloren, dat ik je gaf?”

Kent schudde ontkennend zijn hoofd.

„Nee, hier is het,” en na eerst in zijn zak getast te hebben, reikte hij den artist met bleeke, doorschijnende hand het bankbiljet van vijf pond over.

„Jou dwaas!” sprak Grave. „Wat beteekent dat? Ik gaf het je toch niet om in je zak te houden?”

„Nee, ik weet, dat u het mij hebt gegeven om te eten. Welnu, u ziet, dat ik nog niet gegeten heb sinds dien avond. Ik vermoed, dat ik nu geschikt genoeg ben om geteekend te worden, is het niet? U waart lief en vriendelijk voor mij en ik...”

„Groote hemel!” riep de schilder uit. „Deed je het daarom?”

„Ik zou nog niet gekomen zijn,” vervolgde Cedric Kent, „zelfs niet voor een bedrag van 50 pond, maar daar was niet langer tegen te vechten, met dat geld van u. Het was harder en moeilijker met die 5 pond hongerig rond te loopen, dan zonder een cent op zak. U hebt verlangd mijn snuit te teekenen, welnu, hier is hij. Ik heb uw adres uit het telefoonboek en nu mag mijn oude vader voor mijn part met leedvermaak aanzien, hoe zijn zoon overal als reclame hangt.”

Jobson trad thans binnen met een bord dampende soep.

„Stuurt u hem astublieft weg,” smeekte Kent. „De geur van de soep maakt me dol.”

„Bijna drie dagen!” sprak de teekenaar, de vraag van den jongen negeerend. „Drie dagen zonder eten met een bankbiljet van 5 pond in zijn zak! Onbegrijpelijk!”

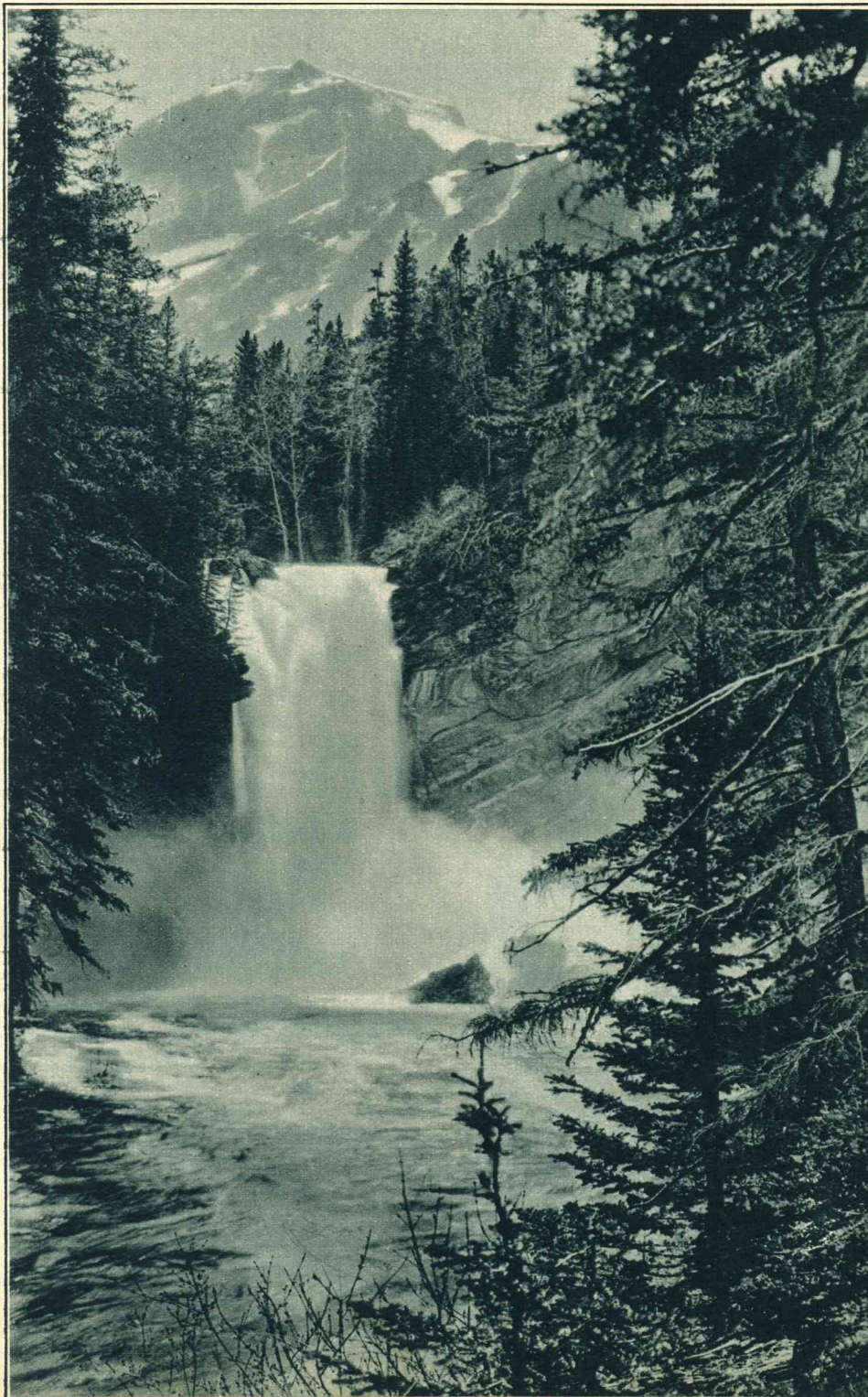
Zijn teekenbord stond al klaar, hij nam een krukje en plaatste zich recht tegenover den jongen.

„Nu, geef me tien minuten, niet langer. Zit recht. Jobson, help hem rechtop te zitten. Zet de soep zóó op tafel, dat hij ze goed kan zien. En jij, Kent, kijk er naar. Hoor je me? Doe je nu eens te goed aan den heerlijken geur. Ik weet, dat het een ellendige kwelling voor je is, maar 't is noodig. Open je mond een weinig, zóó! Dat is de houding! Uitstekend, binnen tien minuten mag je de soep verzwelgen en nog veel meer. Maar houd nu even vol.”

Toen de reclamebiljetten links en rechts van den weg de aandacht van het publiek vroegen, vertelde de oude heer Kent aan ieder die het maar hooren wilde, dat zijn voorspelling was uitgekomen, en dat hij toch zoo heel goed gezien had, toen hij den jongen waar-schuwde.

„Nou zie je, wat er terecht komt van kinderen, die eigenwijs willen zijn,” liet hij er steeds hoofdschuddend op volgen.

De goede man was echter wel heel verbaasd, toen hij op zekeren dag hoorde, dat zijn voorspelling een hopelooze mislukking was, daar het Victoria Theater, het grootste theater van Engeland, aankondigde, dat de populaire, beroemde acteur Cedric Kent in het vervolg alleen daar zou optreden. En nooit heeft hij geweten, dat de reclameteekening werd gehonoreerd met een introductiebrief van William Grave aan den directeur van dat theater, en dat zijn zoon met ijzeren wilskracht de kans, die hem geboden werd, had benut.

't Natuurschoon der nieuwe wereld. — Welk een voorwereldlijke grootsheid 't Nationale Gletscherpark nog kenmerkt, bewijst ook deze opname van den Trick-waterval.

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

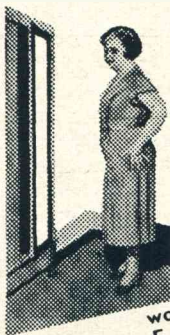
Adres:

Het zomersch festijn

van zon, licht en lucht kunt gij zonder gevaar voor zonnebrand en de schoonheid Uwer huid genieten door gelaat, handen en armen eerst met „Zij"-Crème in te wrijven.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad" te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.). Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Als Uw figuur
U niet meer bevalt.....

wordt het tijd met het gebruik van Dr. E. Richter's Kruidenthee een begin te maken! Zij prikkelt de activiteit van Uw inwendige organen en doorweekt de vetlaag. Reeds in korten tijd wordt Uw gewicht weer tot het normale teruggebracht.

Dr. E. Richter's Thee

bij apothekers en drogisten of door het depôt Heerengracht 149, Amsterdam-Centrum. — Per pak f 1.50

Een record behalen: het ideaal van elken sportman!
De middelen daartoe zijn vlijtig oefenen en een lichaamsverzorging met

Vasenol

TOILET-POEDER

Zomer in Zwitserland

Alle inl. door Publicitas A.G., Auslandsdienst, Lausanne (Zwitserland)

BRISSAGO
bij Locarno

**HOTEL DU MYRTHE
BELVÈDÈRE AU LAC**
Str. water - Pension vanaf fr. 7.-

N.V. MAGAZIJN

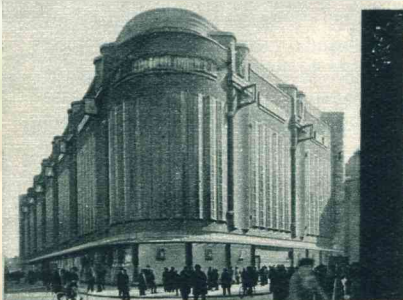
DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

- ¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

KON GEEN KNIE BUIGEN.

Invalide door zenuwpijnen.

Bij het schrijven over de pijnen en ongemakken, die zij leed door neuritis, vertelt deze vrouw ook, hoe zij zich hiervan bevrijdde.

„Ik heb Kruschen Salts genomen tegen neuritis en het heeft zonder twiifel een wonderbaarlijke uitwerking gehad. Mijn knieën deden erge pijn en het werd mij onmogelijk ze te buigen. Waar ik mijn heele huishouden zelf doe, kunt U zich wel indenken, wat dit voor mij beteekent. Twee maanden geleden begon ik Kruschen Salts te gebruiken, en ik zou nu werkelijk voor geen geld ter wereld mijn flesch Kruschen in huis willen missen. Ik beweer dat Kruschen zijn gewicht waard is in 22 karaats goud." G. M. H.

Neuritis, evenals spit, reumatiek en ischias, is het gevolg van een aanwezigheid van vlijmscherpe, steenharde urinezuur-kristallen die de zenuwen doorboren en die stekende pijnen veroorzaken. Kruschen

Salts werkt direct in op deze kwelende kristallen en zet ze om in een onschadelijke oplossing, die daarna volkomen verwijderd wordt langs den natuurlijken weg: de nieren. En omdat Kruschen Salts de inwendige organen zoo regelmatig in werking houdt en vrij van gistende afvalstoffen, kunnen zulke lichaamsvergiftigen als urinezuur nooit meer de kans krijgen zich opnieuw op te hoopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handles Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

DE BRUUT

DOOR DOUGLAS NEWTON

Er is hier geen sprake van een raadsel," antwoordde hij afgemeten. „Ik ga probeeren Gonzala door list te verslaan, dat is alles. U zult ongetwijfeld de noodzaak daarvan inzien. Hij heeft een grootere bemanning aan boord dan wij. Bovendien kan hij er beter op vertrouwen, dat spreekt haast vanzelf. Het zijn allen schurken. Hij is ongetwijfeld van plan langs-zij te komen, indien hij daarvoor de kans ziet. Hij zal het tot elken prijs trachten te volbrengen, en indien het hem gelukt, zijn wij verloren. Gonzala is een schurk, doch een zeer verstandige. Hij zal het probeeren, doch hij zal er de voorkeur aan geven het zoo gemakkelijk mogelijk te volbrengen, zonder veel drukte."

Zijn luisteraars starden hem verbaasd aan. Verontwaardigd riep Paul uit: „Wat ik zeggen wil, ik zie niet in, waarom u zonder reden aan een dergelijk gevaar gaat blootstellen."

Het was Jennifer, die zijn verdere protest voorkwam.

„Zwijg, Paul," zei zij kalm. „Ik geloof niet, dat kapitein Sontes iemand is, die dat zoo maar zal laten gebeuren."

Haar oogen waren op Martin Sontes gevestigd. Liliás zag het vertrouwen, dat uit haar blik sprak, en spotte:

„Aha, wij beginnen dus vertrouwen te stellen in onze kapitein."

„Ja, ik geloof van wel," antwoordde Jennifer en Liliás fronste het voorhoofd, toen zij het licht zag in de oogen van het meisje bij 't uitspreken van deze woorden.

„Er bestaat gevaar," zei Sontes een weinig afgemeten, „werkelijk gevaar. Ik verheel dit niet. Aan de andere zijde kan mijn plan volkomen slagen. Wij moeten, zooals u ongetwijfeld ook zult inzien, ten opzichte van onze vervolgers met twee factoren rekening houden. Daar zij ons na op de hielen zijn, blijft altijd het gevaar van den aanval bestaan. Wij gaan nu trachten daar een eind aan te maken. Indien ons dit gelukt, zullen wij het andere gevaar eveneens hebben voorkomen. Het zal u zonder twijfel duidelijk zijn, dat het bereiken van Fogasta met deze menschen achter ons — met al de moeilijkheden, die zij ons in den weg kunnen leggen — al onze plannen om Ronald Buckingham te bevrijden geheel zou verijdelen."

„Wie?" vroeg Liliás, als was zij verbaasd bij het vernemen van dien naam.

Jennifer, Paul en Bevis fronsten het voorhoofd.

Sontes zag haar koel aan, toen hij antwoordde:

„Ronald Buckingham, de halfbroer van miss Daun"

„Ah, natuurlijk, natuurlijk!" riep Liliás uit, en de verwarring, die zij toonde — ofschoon zij weloverwogen gehandeld had — was buitengewoon goed voorgewend. „Dat is heel dom van mij! Ik was het vergeten."

Martin Sontes' oogen bleven een minuut lang vorschend op haar gericht. Zij wist, dat zij hem tot nadenken had gebracht, zijn achterdocht had opgewekt, doch zij wist tevens, dat hij haar handelwijze had doorzien. Het woord „bedrieglijk" kwam wederom in haar gedachten, als had hij haar dit in zijn zwijgen willen toevoegen, en zij werd vervuld met een wilde woede jegens hem.

Desondanks vervolgde hij onbewogen: „Die menschen mogen niet weten, dat wij op weg zijn naar Fogasta. Indien zij ons volgden, zou dat achterdocht wekken en bovendien aandacht trekken, en dit zou ons noodlottig kunnen worden. Het zou de gevangenis — de Zuid-Amerikaansche gevangenis — voor ons beteekenen, misschien nog erger. Tot elken prijs moet worden voorkomen, dat zij onze bedoelingen raden."

„Maar zij kennen onze bedoelingen toch niet?" merkte Paul op.

„Nee, doch die zouden zij wel spoedig achterhalen. Menschen van uw slag, met een bedrag van zeventuizend pond aan baar geld bij zich, gaan niet naar Fogasta louter uit genoegen. Alleen reeds de

aanwezigheid van het geld — och, ik kan kort zijn, de inwoners van Fogasta, te beginnen bij den president, hebben een soort nationaal instinct om baar geld te ontdekken en het in beslag te nemen. Daarom moeten onze vrienden ons niet naar Fogasta volgen. Dat moeten wij zien te voorkomen. Al onze pogingen moeten daarop zijn gericht. Doch ik waarschuw u, dat het een wanhopige onderneming is en u allen er aan zult moeten deelnemen."

Jennifer glimlachte tegen hem.

„Wij hebben rekening gehouden met wanhopige ondernemingen, toen wij vertrokken, kapitein Sontes," zei zij. „En in dat opzicht is ons besluit niet veranderd, hoewel wij zeer zeker hebben ingezien, hoe onervaren wij eigenlijk in elk opzicht nog zijn."

„Ik veronderstel, dat u goed en snel zult leeren," antwoordde hij en bij deze woorden schoten er vonken uit Liliás' oogen.

Voor den boeg van de „Evelyn Hope", in de dichte ineenstrengeling van het oerwoud langs de kust, vertoonde zich een opening. De schoener voer hierop aan en het was of zij thans tot in het hart van de wildernis gingen doordringen. Het hooge geboomte benam het schip elk zuchtje wind, dat er nu en dan nog was geweest, en de zeilen hingen slap neer. Martin Sontes wendde zich om en wierp een blik op de „Donna Diaba". Zij had eveneens den steven gewend en volgde hen.

Een groen, schemerachtig duister overschaduwde hen, toen zij langzaam tusschen het hooge geboomte voortgleden. De dreiging van het vochtig-warme woud was om hen heen. De stilte, die er heerschte, was beklemmend. Het geluid van den hulpmotor weerkaatste, alsof zij zich tusschen massieve rots-wanden bevonden. Het ruischen der boomen en nu en dan het knappen van hout tusschen het laag opgroeiend gewas langs de oevers waren vreesaan-jagend. Het was of zij over de wateren des doods zeilden. De hooge boomen stonden tot vlak aan den oever en de dikke, zware wortels waren in het water zichtbaar.

De zeilen waren geborgen en het schip werd tusschen de groene omheining slechts voortbewogen door de kracht van den motor.

„Dit alles ontroert mij," zei Liliás zachtjes. „Ik zou hier willen blijven — ik voel de kracht van de wildernis in mij."

„Ik voel mij een weinig beklemd en bevreesd," zei Jennifer. „Is er geen opening, geen doorkijk in dien eindeloozen groenen muur?"

Martin Sontes gaf een bevel en de „Evelyn Hope" wendde langzaam den steven. Wederom vertoonde zich een opening in het dichte groen, een kanaal, echter zóó smal, dat de boomtakken aan beide zijden het schip raakten.

Zij legden slechts een korten afstand af en bereikten toen een vrij ruimen plas, eigenlijk een klein meer, dat door zeer dik en zwaar geboomte was omgeven. Wederom klonk de gebiedende stem van Martin Sontes en even daarna het ratelend geluid van den vallenden ankerketting, gepaard met veel geloop en rumoer van het scheepsvolk.

„Gaat u hier vanavond voor anker?" vroeg Bevis,

„Dat niet direct," antwoordde Martin. „Dat lawaai is slechts voor Gonzala. Het zal hem ongetwijfeld doen denken, dat mijn anker het schip voor den nacht heeft vastgelegd. En het zal hem verheugen dit te hooren. Wat u hoorde, was alleen en uitsluitend het geluid van den ketting — en wat lawaai er om heen. Daar gaat pas mijn anker."

Een boot werd gestreken en naar de dichtst bijzijnde boomen geroeid. Binnen zeer korten tijd was het schip stevig bevestigd aan touwen, die gemakkelijk konden worden losgelegd.

Toen hoorden zij uit de verte, doch geleidelijk duidelijker en duidelijker, het regelmatig geluid van den motor van de „Donna Diaba".

„U kunt haar zien, indien u bij den achtersteven gaat staan," zei Martin Sontes. „Ik ben zóó gaan liggen, dat zij mij volkomen kunnen zien." Een minuut later zagen zij het schip het einde van het

natuurlijke kanaal passeeren. De bemanning stond over de verschan-sing gebogen om de „Evelyn Hope" op te nemen. Jennifer zag zelfs, dat er een man hoog in het kraaiennest zat. Toen benam de groene bladerenmuur verder elk uitzicht en was het sinistere schip aan het oog onttrokken. Doch wel konden zij het nog hooren. In de drukkende stilte van de wildernis schenen de verschillende geluiden veel sterker hoorbaar te zijn. De motor zweeg en het was duidelijk, dat er bevelen werden gegeven. Hierna klonken de uitroepen van de matrozen, gevolgd door het duidelijke en onmiskenbare geluid van een schip, dat voor anker komt. Doch ook hier gebeurde dit slechts om de tegenpartij te misleiden. Het voor den zeeman zoo bekende geluid van het ratelen der ankerkettingen door de gaten was niet te onderscheiden.

„Wordt ook vastgebonden," zei Sontes met een glimlach. „Een ervaren en handige kerel, die Gonzala. Hij is gereed om op ons af te komen bij het eerste geluid van de windas of van het anker. Hij is er vast van overtuigd, dat wij volkomen in zijn macht zijn, doch loopt geen enkel risico."

„Maar u kunt toch even snel weggkomen als hij," zei Jennifer.

„Dat weet hij niet," legde Sontes uit. „Ik hoop, dat hij, door de geluiden die hij van ons heeft gehoord, er onwrikbaar van overtuigd is, dat ik hier zóó vast lig, dat het mij minstens een half uur zal kosten om weg te komen. Wij kunnen inderdaad — indien wij dat zouden willen — de touwen losgooien en geruischloos vertrekken, zonder dat hij er iets van merkt."

„Maar dat zou toch volkomen in onze lijn liggen," veronderstelde Bevis.

„Wij moeten die heeren verhinderen ons naar Fogasta te volgen," zei Sontes. Hij dacht even na. „Ziehier mijn plan. De „Donna Diaba" ligt in een anderen inham, ongeveer een kwartmijl van hier. Gonzala voelt zich daar veilig, doch hij zal waarschijnlijk wel een boot hebben uitgezet om ons voortdurend in het oog te houden. Hij heeft verder het plan ons vanavond aan te vallen."

„Zij zullen toch ongetwijfeld wel inzien, dat wij ze verwachten," merkte Paul op.

„Dat zal voor Gonzala of Cipriano geen onderscheid maken," zei Sontes. „Zij hebben het aantal in hun voordeel. Bovendien weten zij, dat het grootste gedeelte van onze bemanning niet zal vechten. Ik wil ze daar ook trouwens niet eens de gelegenheid voor geven. Zij worden weer eens voor de goede orde opgesloten in het vooronder en u en Mr. Probyn moeten er voor zorgen, dat zij er niet uitkomen."

Paul fronste het voorhoofd. Liliás mompelde: „Het schijnt, dat je den laatsten tijd plotseling capaciteiten hebt, die je buitengewoon geschikt maken voor politieagent, Paul. Tegen den tijd dat je weer in Londen terugbent, zul je wel genoeg practische ervaring hebben opgedaan."

Hierdoor eenigszins opgehitst zei Paul uit de hoogte: „Ik geloof, dat ik wel de voorkeur zou geven aan eenig meer sportief werk, kapitein Sontes."

„Wij beoefenen hier geen sport," antwoordde Martin grinnig. „Dit is een aangelegenheid, waarbij het gaat om onze levens. Ik draag u datgene op, waarvoor u het beste geschikt is."

„En jij doet zooals je wordt gezegd — als een lieve jongen," fluisterde Liliás in Paul's oor.

Indien Martin Sontes dit gefluister ook mocht hebben vernomen, hij gaf dit door geen enkel teeken te kennen. Het was Probyn die ongerust had toegelusterd en gehaast opmerkte:

„En wij loopen zeker ook nog het gevaar, dat het schip wordt aangevallen?"

„Zeer veel gevaar," verzekerde Martin hem grinnig. „Er komt zelfs misschien nog een gelegenheid voor miss Seyler om haar vechtcapaciteiten te ontplooien."

„Aha, dus u erkent toch, dat ik ze bezit?" zei zij met een peinzend glimlachje.

**REISVEREENIGING
"DE STAD AMSTERDAM"**
Kantoor: N. Z. Voorburgwal 262, Amsterdam

Hierboven: Tremosine aan het Garda-meer. — Midden: Brissago aan het Lago Maggiore. — Rechts: De bocht van den Rijn bij de Lorelei. — Hieronder: Oud-Heidelberg.

Nu is de Vacantie daar!

WAAROM GAF U ZICH NIET EERDER OP?
Vlug nu!

Kijk, al deze reizen gaan definitief door. Er gaven zich reeds voldoende deelnemers op. U kunt zich echter nog aansluiten, maar doe het dan nu.

NAAR HET BADISCHE SCHWARZWALD.
Uitgangspunt: Freiburg in Breisgau.
Duur 7 dagen. Aanvangspunt: Utrecht. Eindpunt: Nijmegen.
Reissom f 72.50 3e klas Spoor.
Reisnummer 84: Zaterdag 13 Augustus.

NAAR HET MOOISTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN.
Duur 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom f 59.— bij 2e Kl. Spoor.
Reisnummer 37: Maandag 8 Augustus.
No. 38: Maandag 22 Augustus.

LUXE AUTOTOCHT NAAR BRUSSEL, PARIS, VERSAILLES.
Onderweg bezoek aan de Grotten van Han.
Duur: 8 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom f 77.50.
Reisnummer 124: Zaterdag 13 Augustus.

1e Dag. Des namiddags te 14 uur vertrek van Rotterdam, Stationsplein D.P. naar Dordrecht, Moerdijk, Breda, naar Antwerpen. Kort bezoek aan de stad Mechelen, bezoek Romboutskerk, daarna naar Brussel. Diner en logies. Des avonds indeelheid voor eigen rekening.
2e Dag. Kerkbezoek. Vervolgens korte bezichtiging van Brussel en voortzetting van den autotocht via Avesnes, St. Quentin, lunch 1914—1918 via Noyon, Compiègne, Senlis, La Forêt de Pontarmé, Louvres, Parijs. Bij aankomst aldaar kamerdeeling, diner en logies.
3e Dag. De morgenuren ter vrije beschikking. De leider stelt zich beschikbaar voor het maken van enkele bezichtiging langs de groote boulevards. Lunch. Des namiddags bezoek aan tevens de naamste stadsgedeelten en logies. Des avonds tiging van diner en logies.
4e Dag. Na het ontbijt autotocht door het Hotel, Nuits per autocar, o.a. Opéra, Parijs la Nuit, Madeleine met Grafrekening. Prijs f 2.50 p.p.
5e Dag. Westelijk deel der stad, o.a. Opéra, Place Vendôme, Arc de Triomphe met Boulogne, St. Augustin, Arc de Triomphe met Boulogne, Avenue du Bois de Boulogne, Avenue du Trocadéro, Hotel des Invalides, met Grafrekening. Prijs f 2.50 p.p.

leon (bezoek) Grand- en Petit Palais, Champs Elysées, Place de la Concorde, Avenue de l'Opéra. Lunch. Des namiddags bezoek aan het Louvre, het rijkste museum der wereld. Daarna autotocht naar het Quartier Latin, met bezoek aan het Museum Cluny (Romeinse Koningen) en men, kronen der Gothische buurten van du Mont. Wandeling door den Jardin du Luxembourg en de typische overblijfselen van de Romeinse Arena. Bezoek aan den Jardin des Plantes, het Musée d'Histoire Naturelle. Terug naar het Hotel, diner en logies.

5e Dag. Na het ontbijt autotocht naar Oud Montmartre, waar langs de hellende straatjes en trappen de Place du Tertre wordt bereikt, een dorpsplein midden in de wereldstad met typische winkeltjes en kroegjes, centrum van de Artisten en Bohémiens dezer tijd. Na kort bezoek aan dit stadsgedeelte vervolgens per autocar naar Versailles. Bij aankomst aldaar lunch. Vervolgens bezichtiging van het Paleis met park, de Triannon en over door het bos van Vaucresson en logies. 6e Dag. Na het ontbijt vertrek van Paris naar Saint Cloud naar het Hotel, diner en logies.

NAAR LUGANO EN DE ZWITSERSCHE EN ITALIAANSCHE MEREN.
Duur: 9 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht.
Reissom f 125.— 3e Kl. Spoor, 2e Kl. Boot. Geen nachttreinen.
Reisnummer 165: Vrijdag 5 Augustus.
" 166 " 19 " 2e Sept.
" 167 " 19 " 2e Sept.

1e Dag. Vertrek met den dagtrein van Utrecht C.S., langs den Rijn naar Bazel. Lunch en diner in den trein. Logies in Bazel.
2e Dag. Na het ontbijt vertrek van Bazel naar Luzern. Bezigting der stad en lunch te Luzern (Château Gütsch) met prachtig gezicht op het Vierwoudstedenmeer. Na de lunch per boot naar

Fluelen en vervolgens per trein door den St. Gotthardtunnel naar Lugano. Diner en logies Hotel "Fédéral", bij het station, alwaar gedurende het verblijf te Lugano zal worden geloged.

3e Dag. Na het ontbijt kerkbezoek en daarna wandeling, ter oriëntering, naar Lugano, vervolgens per tandradbaan naar Monte San Salvatore-Kulm. met bezoek aan de oude kapel. Terug naar het Hotel voor de lunch. Des namiddags boottochtje op het meer van Lugano met bezoek aan Caprino en Gandria. Terug naar het Hotel, diner en logies.

4e Dag. De morgen ter vrije beschikking. Lunch. Des namiddags autotocht naar Locarno met bezichtiging van deze schitterend gelegen stad. Bezoek aan "Madonna del Sasso". Van hieruit geniet men een buitengewoon panorama, o.a. Lago Maggiore, Lago di Lugano en omgeving. Maggiora, Lago di Lugano, diner en logies. Des avonds met verlichte motorbootjes tochtje op het meer.

5e Dag. Na het ontbijt per boot naar Ponte Tresa en vervolgens per elektrische naar Luino. Vervolgens per boot bezoek aan de verschillende eilanden in het Lago Maggiore gelegen, o.a., Isola Bella, Isola Madre, Isola Pescatori, met bezichtiging van het Kasteel en de tuinen met subtropische plantengroei. Terug naar Lugano per zelfde gelegenheid. Diner en logies.

6e Dag. De morgen ter vrije beschikking. Lunch. Des namiddags bezoek per tandradspoor aan de Monte Bré. Vervolgens wandeling in de omgeving en daarna naar het Hotel voor het diner. Logies.

7e Dag. Na het ontbijt per boot naar Porlezza en vervolgens per stoomtram door de mooie zonnige vallei naar Bellagio. Daarna per boot naar Bellagio, Lunch. Na den maaltijd voortzetting van de schitterenden tocht naar Tremozzo, bezoek aan de Villa "Carlotta", wandeling naar Cadenabbia. Per motorboot naar Como. Bezigting van Como. Per trein naar Lugano. Diner en logies.

8e Dag. De morgen ter vrije beschikking. Lunch. Daarna vertrek naar Bazel. Diner en logies.
9e Dag. Na het ontbijt te 9 uur vertrek naar Utrecht langs den Rijn. Lunch en diner in den trein.

PER LUXE AUTOCAR DOOR HET MOOISTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN.
Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom f 55.—

Reisnummer.
No. 24 op Maandag 8 Aug.
" 25 " " 15 "
" 26 " " 22 "
" 27 " " 29 "

1e Dag. Vertrek des morgens te 10 uur van Rotterdam, Stationsplein D.P., via Dordrecht, Moerdijk, Roosendaal naar Antwerpen. Bezigting van de stad en lunch. Des namiddags voortzetting van den autotocht via Mechelen, kort bezoek, naar Brussel. Diner en logies. Des avonds voor eigen rekening naar Theater of Variété.

2e Dag. Korte bezichtiging der stad en vervolgens via Schaarbeek, Leuven, Waver, Gembloers naar Namen. Bezigting der stad, vervolgens naar Dinant. Lunch. Bezoek aan de Citadel, het monument der gefusilleerden en de Rocher de Bayard. Daarna langs Beauraing-Bièvre naar Bouillon. Bezoek aan het Kasteel, alsmede verdere bezienswaardigheden. Diner en logies.

3e Dag. Na het ontbijt vertrek van Bouillon, langs Florenville, Arlon, Capellen naar Luxemburg. Bezigting van de stad en lunch aldaar. Daarna langs Mondorf, kort bezoek, Remich, met bezoek aan de Caves St. Martin, om vervolgens langs de prachtige vallei van de Moezel, Wasserbillig, Moersdorf, Echternach te bereiken. Diner en logies.

4e Dag. Kort verblijf te Echternach en vervolgens vertrek langs Grundorf, Berdorf, Müllertal, Vianden naar Diekirch. Lunch in Hotel "du Midi". Na bezichtiging van Diekirch voortzetting van den tocht langs Hosingen naar Clervaux. Diner en logies. Bezigting van Clerfoux, o.a. de kapel van N. D. de Lorette, het Kasteel e.a. bezienswaardigheden.

5e Dag. Na het ontbijt vertrek langs Marnach, Heinerscheid, Weiswampach, Salm-Château, Vielsalm naar Remouchamps. Lunch en bezichtiging van de Grot van Remouchamps. Vervolgens langs Theux, Chaudfontaine naar Luik. Diner en logies.

6e Dag. Na het ontbijt vertrek van Luik langs Wandre, met hoog gelegen vesting Visé, Maastricht, Roermond, Eindhoven, Tilburg, Breda, Moerdijk, Dordrecht naar Rotterdam. Lunch te Eindhoven.

LUXE AUTOTOCHT LANGS DEN RIJN, DOOR HET TAUNUS-EN EIFELGEBIED EN ODENWALD.
Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht.
Reissom f 68.—
No. 61 op Maandag 15 Aug.
" 62 " " 22 Aug.

Premie

Zoolang u abon-
né bent van ons
blad, bent u auto-
matisch lid van de
door ons gestichte
Reisvereniging.
U betaalt daar-
voor geen enkele
contributie: per-
soonel en adminis-
tratie betalen wij
voor u!

UITSTAPIES DOOR ONS EIGEN MOOIE LAND

Naar Arnhem.
Vertrek van N. Z. Voorburgwal 262, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 8 uur, via Utrecht, De Bilt (verpozing), Driebergen, Doorn, Leersum, Amerongen, Wageningen, (be-
(lunch) bezoek aan Rozendaal en het landgoed. Bezoek aan Amersfoort (verpozing), Soestdijk, Laren naar Amsterdam.
Prijis f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: 31 Juli; 14 Augustus; 28 Augustus; 4 Sep-
tember.

Naar Arnhem en Nijmegen.
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 7.30 via Utrecht. De Bilt (verpozing) Leersum, Amerongen, Wageningen (bezigting uitzichttoren Valkhof, Mooi Nederland, Berg en Dal, Duijvelsberg). Ver-
volgens terug naar Amsterdam via Arnhem, Ede (verpozing), Amsterdam, Woudenberg, Amersfoort, Soestdijk, Laren, Prijs f 4.75 per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: Zondag 7 Augustus; 21 Augustus; 11 Sep-
tember.

Naar de Pyramide van Austerlitz en het Gooi.
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 10 uur, via Vreeland, Utrecht, De Bilt (verpozing), Soesterberg, langs het vliegveld, Oud-Leusden, Tilburg, Amersfoort, Soest, Laren, Naarden naar Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijis f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: Zondag 21 Augustus.
Voor deze autotochten behoeft u zich slechts aan te melden bij de Administratie van "De Stad Amsterdam", N.Z. Voor-
burgwal 262, Amsterdam. Telefoon 33170.

Onze Eigen Reisvereniging
waarborgt u dubbel genot
tegen halve kosten!

„Ik waardeer al uw gaven,” antwoordde hij kalm. Hun oogen ontmoetten elkaar en Liliás wist op dat oogenblik, dat hij haar volkomen doorzag en haar onder elke omstandigheid zou weerstreven. Bij de wisseling van dien blik werd practisch een oorlog tusschen hen beiden verklaard.

Sondes vervolgde :

„Ik zal u beiden van wapens voorzien, doch ik hoop natuurlijk, dat u ze niet behoeft te gebruiken. Indien het echter noodig mocht zijn, dan moet u ook geen enkel moment aarzelen. U moet zich er terdege van doordringen, dat u tegenover menschen komt te staan, die u zullen doden bij het minste teken van zwakheid uwerzijds.”

Toen zei Jennifer met een klank in haar stem, die Liliás spottend deed opzien :

„U spreekt alleen over ons. U vertelt ons, wat wij te doen hebben. Zult u dan niet hier zijn, kapitein Sondes ?”

„Niet den heelen tijd,” zei hij.

„Waar is u dan ?” vroeg zij en uit haar vraag klonk een zekere spanning.

„Ik ga den motor van de „Donna” onklaar maken,” antwoordde hij.

„Alleen ?” riep Jennifer uit en haar toon veroorzaakte, dat Bevis haar een snellen blik toewierp. „Gaaf u alleen naar dat schip ?”

„Dat werk kan men het best alleen verrichten,” zei Martin.

Een spotlach zweefde om Liliás' lippen. Haar scherpe oogen hadden gezien, dat hij had gereageerd op den verschrikten klank in Jennifer's stem. Hij was rood geworden.

Dus ten opzichte van een andere vrouw voelde hij zich niet zoo onverschillig, ging het door haar hoofd en een onverzettelijke trek kwam op haar gelaat.

„Dat is te gevaarlijk,” protesteerde Jennifer. „Dat kunt u niet ondernemen. Geheel alleen op dat schip vol moordenaars.” Haar stem beefde. „Het zou voor hen een welkome gelegenheid zijn u te doden.”

„Als ik alleen ben, is het veiliger, Miss Daun,” zei Sondes, terwijl uit zijn stem een ongekende vriendelijkheid klonk. „Alleen zal het mij gemakkelijker vallen aan boord te komen en ongezien het werk te verrichten.”

„Neen, het is te gevaarlijk,” riep Jennifer uit. „Het — het maakt onze onderneming — het — eh — het stelt onze plannen in gevaar.”

„Niet indien ik mijn plan kan volbrengen,” zei Sondes. „En ik geloof wel, dat het zal gelukken. U moet begrijpen, dat ik zal probeeren aan boord te sluipen, als de meeste mannen het schip hebben

Regent het al ?

verlaten.” Hij nam haar even op. „Om duidelijker te spreken : de bemanning van de „Donna Diaba” zal het schip hebben verlaten — om u aan te vallen.”

Allen zagen hem zwijsend aan. Hij vervolgde : „Ik meen, dat mijn plan kans van slagen heeft. Zooals ik reeds heb gezegd, ligt er ongetwijfeld een boot aan het einde van de kreek, vanwaar men ons voortdurend in het oog houdt. Men vertrouwt, dat deze boot in geval van onraad waar-schuwen zal. Mijn plan is, in de eerste plaats dit te voorkomen. Wanneer mij dat gelukt en ik er van verzekerd ben, dat die mannen zullen zwijgen, gooit de „Evelyn Hope” haar trossen los en kiest zee. Het getij zal dan keeren, hetgeen haar in staat stelt langzaam naar zee te drijven. De schoener is dan reeds in veiligheid. Ik persoonlijk ga naar de kreek, waar de „Donna” ligt vastgemeerd. Ik wacht, totdat de bemanning het schip heeft verlaten met de bedoeling een aanval te ondernemen op de „Evelyn Hope”, die hen intusschen, zooals ik reeds heb gezegd, niet heeft afgewacht. Wanneer zij zijn vertrokken, ga ik aan boord van het schip en doe het noodige met de machine. Het schijnt mij, dat er niets verkeers zit in de wijze, waarop ik mij een en ander heb voorgesteld.”

„Alles schijnt veilig, behalve ten opzichte van één feit. Hoe komt u weg, kapitein ?”

„Ik zak onmiddellijk de rivier af en voeg mij bij u op zee, even buiten den ingang, waar wij daar-straks zijn binnengevaren. De schoener moet daar op mij wachten.”

„U moet iemand hebben, die op de boot past, terwijl u aan boord is — eventueel om te schieten, terwijl u tracht te ontsnappen,” adviseerde Jennifer met klem.

„Dat is niet noodig. De boot, die ik gebruik, is voorzien van een kleinen aanhangmotor. Daarmede kan één man doen wat noodig is in geval van moeilijkheden.”

„En wanneer de boot wordt ontdekt, juist terwijl u aan boord van dat schip is ? Wat zou dan kunnen voorkomen, dat een der opvarenden van de „Donna” haar tot zinken brengt ? Niets, natuurlijk. U moet iemand bij zich hebben !” Jennifer's toon was onverbiddelijk.

„Neen,” zei Sondes. „De schoener moet buitengaats worden gebracht, er moet wacht worden gehouden over de opgesloten bemanning en er moet nog rekening worden gehouden met een eventueel aanval. Er kan geen man worden gemist.”

„Ik dacht aan geen man,” zei Jennifer, terwijl er 'n hoogroode bloos op haar gelaat kwam. „Ik ga mee !”

Martin staarde haar aan en zei :

„Dat is geen werk voor u, miss Jennifer.”

„Ik ga mee,” deelde zij hem nogmaals beslist mee. „Ditmaal zal ik mijn hoofd er wel bij houden. En ik kan schieten.”

„Neen,” zei Sondes. „Het risico is te groot.”

„Geloof u, dat u mij onder dergelijke omstandigheden niet kunt vertrouwen ?” riep zij uit, bijna met iets dreigends in haar stem.

Hij zag haar aan.

„Ja, ik kan u volkomen vertrouwen. Dat is de reden niet.”

„Het is een kwestie van sekse en gevoel,” zei Liliás.

„Juist,” antwoordde hij rustig.

„Er is geen plaats voor gevoel in een aangelegenheid als deze,” merkte Jennifer op met een klein lachje. „In ander opzicht, kapitein Sondes, bevatten uw woorden echter volkomen waarheid. Het gaat er nu maar om, dat de onderneming, die u straks begint, de grootst mogelijke kans van slagen heeft. Dat is mijn gevoel. En om die kans te hebben, is er iemand noodig, die u helpt. Dus dat is afgesproken. Ik ga mee. Ik verzeker u, dat u geen hinder van mij zult hebben. Al ben ik een vrouw, ik zal mijn taak goed vervullen.”

Zij knikte en verwijderde zich in de richting van de kajuit. Paul begon te protesteeren.

„Kijk eens hier, Jennifer. Dat kan ik niet toestaan. Indien er iemand is, die zich daarvoor beschikbaar moet stellen, dan ben ik het.”

„Spreek nu niet zoo dwaas, Paul,” zei Jennifer kort. „Jij blijft hier. Je hebt aan boord genoeg werk te verrichten.”

Zij wendde zich om en verdween. Zonder verdere tegenwerping begaf Martin Sondes zich naar zijn stuurman.

Spottend zei Liliás : „Bent u zoo verlangend naar gevaar, Martin Sondes?”

„Niet verlangend,” zei hij, „doch het moet onder de oogen worden gezien.”

„Ik bedoel niet dāt gevaar.” Zij glimlachte tegen hem. „Geen lichamelijk gevaar, geen gevaar van de zijde der Dago's. Doch een gevaar van — laten wij zeggen : een aardig meisje in je boot.”

Hij bleef staan en zag haar scherp aan.

„Onderneemt u uw aanvallen steeds zoo openlijk, Miss Seyler?” vroeg hij.

„Nooit,” lachte zij zachtjes, „tenzij het op een of andere wijze het leven aangenaamer kan maken... en dat herinnert mij plotseling aan iets : was u in de maand Mei 1919 toevallig in Tampica?”

„Wat steekt daar weer achter?” vroeg hij verwonderd.

„Is het een vraag, waarop u niet wenscht te antwoorden?”

„Mijn antwoord luidt, dat ik inderdaad in Mei 1919 in Tampica ben geweest. Waarom vraagt u dat?”

„Geeft een vrouw ooit de reden er bij? En in San Illara? Was u in November van hetzelfde jaar toevallig in San Illara?”

Martin Sondes fronste het voorhoofd en boog zich naar haar toe.

„Ik zal antwoorden, wanneer u mij zegt, waarom u dat alles vraagt,” zei hij kort.

„U hebt reeds geantwoord,” lachte zij. „U bent er geweest. Dat kunt u niet ontkennen.”

„Het is ook niet noodig de waarheid te ontkennen,” zei hij met een harden trek op het gelaat.

„Mag ik om een verklaring verzoeken?”

„Misschien later,” spotte zij, „doch nu niet.”

Gedurende een oogenblik zag zij hem met haar schoon, verleidelijk gelaat spottend aan en toen ging zij heen, stilletjes lachend. Zij was inwendig opgetogen van vreugde, want zij wist nu, dat haar vermoeden op juistheid berustte.

HOOFDSTUK XI.

DE AANVAL.

Jennifer had de waarheid gesproken, toen zij het geen bezwaar had geacht, dat zij slechts een vrouw was. Toen zij te zamen de rivier afvoeren onder het groene dak, dat door de boomen werd gevormd, begreep Martin Sondes dat het figuurtje naast hem volkomen zou kunnen worden aangezien voor een slanken, sterken jongeman.

Jennifer had zich in het tropisch jachtcostuum van een man gestoken en droeg hoge knielaarzen. De groote, breedgerande stroohoed overschaduwde haar gelaat en verborg het volkomen, waardoor de vermomming bijna niet te merken was. Toen Sondes haar in die kleeding aan dek had zien verschijnen, met de automatische revolver in den gordel op de heup, had hij het grootste vertrouwen gekregen in de diensten, die zij hem zou kunnen bewijzen. En toch, er ging iets van haar uit, dat uitgesproken vrouwelijk was. Het bewustzijn, haar dicht in zijn nabijheid te hebben, gaf hem het grootste vertrouwen.

Hij werd bestormd door gevoelens, die hij nimmer tevoren had gekend. Het was iets, waardoor dit avontuur een geheel ander aanzicht kreeg, aanlokkelijker en tezelfder tijd wanhopiger dan ieder ander avontuur, dat hij tot dusverre had meege maakt. Het was eigenlijk wonderlijk, dat zij het te zamen gingen ondernemen, en het schiep een sfeer van kameraadschap en wederzijdsch vertrouwen, die hij nimmer had kunnen vermoeden. Er was een band tusschen hen ontstaan, die er op wees, dat zij volkomen vertrouwen in elkaar stelden.

Onder begunstiging der duisternis waren zij van de „Evelyn Hope” weggeslipt en Martin roeide de boot voorzichtig in de richting van de hoofdriever. Het was volle maan. Zij konden het maanlicht onderscheiden, dat op de toppen der woudreuzen viel, doch op het watervlak van het kleine, natuurlijke verbindingskanaal drong het licht niet door. Wel zagen zij op eenigen afstand de flikkerende vlammen van een groot houtvuur, dat een spookachtig licht op de tropische omgeving wierp. Zij wisten, dat achter hen de stuurman klaar stond om te bevelen, dat de trossen konden worden losgegooid om den schoener zeewaarts te sturen, onmiddellijk nadat Sondes hiertoe het afgesproken signaal had gegeven. De bemanning was veilig en

wel opgesloten in het vooronder, terwijl Bevis, Paul en de blanke bemanning, voorbereid op allerlei onverwachte gebeurtenissen, gewapend de wacht hielden.

Hun eenigste vrees was, dat de dieven van de „Donna Diaba” in hun haast om zich van het geld, dat op de „Evelyn Hope” was, meester te maken, hun aanval vroeger zouden ondernemen dan Sondes verwachtte. Terwijl zij langzaam voortgleden over het water, zooveel mogelijk in de grootste duisternis, die langs den oever bij het zware struikgewas heerschte, zagen zij weldra dat voor hun vrees geen reden bestond. Martin raakte het meisje aan bij den arm. Aan den oever van de rivier zagen zij twee groote vuren, waarvan de vlammen in het water weerspiegelden.

Hij zonk op zijn knieën naast haar neer, en bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij haar oor. Hij fluisterde :

„Dat zijn Dago's — zij zitten rustig te rooken, onderwijl zij de wacht houden. Dat kan ons van nut zijn. Maak gebruik van den knuppel, dien ik u gegeven heb, zoodra wij meer naderbij komen. Sla op de hoofden. Verbeeld u maar, dat u een slag moet doen bij 'n inspannend partijtje tennis. Doch geen geluid maken.”

Hij bevond zich wederom op het dwarsbankje. Hij stuurde de boot zoo dicht mogelijk in het overhangende struikgewas, zoodat zij waren beschermd door het gebladerte. Toen boog hij zich voorover, met den mond zoo dicht mogelijk bij de oppervlakte van het water — want dit is de manier om de stem zoo ver mogelijk te laten dragen — en riep zacht doch helder in perfect Portugeesch :

„Kameraden ! Kameraden !”

Onmiddellijk werden de beide vuren gedoofd. Martin riep opnieuw :

„Niet schieten, heeren. Wij zijn vrienden. Zeer goede vrienden. Wij zijn ontsnapt van het schip van dien duivelschen Sondes.”

Fluisterend klonk een stem terug over het water :

„De duivel moge je halen ! Wie ben je ? Wat wil je ?”

„Wij bevinden ons aan de overzijde van de rivier, bijna recht tegenover u,” riep Martin terug. „Maak niet zooveel geluid, vrienden, die duivel van een Martin heeft ooren als een telefoon. Wij hebben nieuws en het is van het hoogste belang.”

„Ik geloof dat je liegt !” klonk de stem wederom. „Ik geloof, dat wij beter op je kunnen schieten.”

„Zooals jullie wilt ; dan kunnen wij er ook niets aan doen,” zei Martin met de berusting van den Zuiderling. „Doch veronderstel, dat Cipriano meer zal doen dan schieten alleen, als hij hoort wat jullie hebt gedaan.”

„Wat ?” klonk het terug. „Heb je eenig nieuws voor Cipriano ?”

„Wij willen naar de „Donna Diaba” zonder één enkel oogenblik opont-houd,” zei Martin — volkomen terecht.

„Zweren jullie, dat je vijanden bent van Martin den Duivel ?”

„Zoo je zelf ook een tijd was opgesloten geweest in dat brandende hol op zijn schip, zou je ongetwijfeld ook wel een zeer bijzondere liefde voor hem koesteren,” riep Martin terug. „De anderen zijn nu weer in het smerige vooronder opgesloten. Slechts twee van ons is het gelukt te ontsnappen. Kijk, ik zal even een lichtje maken. Je kunt op ons schieten als je wilt, doch dat zal Martin Sondes slechts alarmeeren en verder Cipriano verhinderen, dat hij van ons het nieuws hoort. In beide gevallen zal hij jullie niet bedanken.”

Hij stak een lucifer aan en beschutte dezen met zijn hand.

Er was een minuut van ondraaglijke stilte, waarin Jennifer in doodsangst wachtte op de schoten. Toen, geheel plotseling, klonk het geluid van een boot, die werd losgemaakt en even later het zacht klotsen van het water tegen den boeg. Jennifer beefde, misschien een weinig van opwindning, misschien een weinig van angst. Martin Sondes scheen het te merken. Hij greep haar arm en drukte dezen op kameraadschappelijke wijze. Onmiddellijk had zij al haar vertrouwen en zelfbeheersching wederom herkrege.

(Wordt voortgezet.)

Zou het nog opklaren?

*Met vreugde
grijpen de kinderen
naar den Schuimbril:*

Alsof het een stuk speelgoed is. Het schuim kan gedurende het haarwasschen niet meer in oogen, neus en mond dringen. Deze vreugde geeft U alleen Zwartkop - Shampoo, wiens doorzichtig omhulsel de schuimbril voorstelt. Belangrijker is echter Zwartkop-Haarglans, dat bij elk pakje Zwartkop-Shampoo is gepakt. Haarglans doet Uw kind levenslang het mooie, glanzende haar der jeugd behouden. Het versterkt het door wasschen verslapte haar (adstringeert het) en maakt de opgezogen alkali van het haarwasmiddel onschadelijk (neutraliseert het). Haarglans is zoowel voor het haar van kinderen als ouderen onontbeerlijk.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

"GETS-IT"
Geeft verlichting zelfs bij de pijnlijkste
LIKDOORN
Koopt nog heden een fleschje

ZOMERSPROETEN
verdwijnen spoedig door
SPRUTOL
Pot 90ct. Tube 50ct. Zeep 60ct. Bij alle drogisten.

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

In haar Vacantie vroolijk en Slank

Juni 1932.

Ik ben verrukt over de Facil-Kuur, waardoor ik nu juist 6 Kilo aan gewicht heb verloren. Ik geniet volop van mijn vakantie en alle andere dames benijden mij mijn slanke lijn. Zend mij s.v.p. ten spoedigste nog een buis, opdat mijn gewicht niet weer zal toenemen. T. C.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à f 1.625 per drie maanden ¹⁾ f 0.125 per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand intekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N. Z. VOORBURGWAL 262

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschestee 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschestee 12 - Telefoon 47327

Bij Hoofd-en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

Stop

Mannen tast toe!

GRATIS, ter kennismaking, Williams Shaving Stick in den Marbelite Houder (waarde met stick f. 1.-) bij aankoop van 'n flacon Aqua Velva à f. 1.25. Tijdelijke reclame-aanbieding.

BON Aqua Velva neemt 't branderig gevoel na 't scheren weg. Wilt U eerst weten hoe lekker Aqua Velva is zendt dan 10 ct. porti voor een gratis monster aan Kuypers & Co., Afd. 16 Amsterdam.

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Het strand
bij Muiderberg

RONDOM MUIDEN

Boomen langs den Vechtoever.

Typisch bruggetje nabij de sluisjes te Muiden.

Jonge aanplant van tabak op Oost-Java.

In manden worden de planten door de plukkers naar de onderneming gebracht, waar de sortering een aanvang neemt.

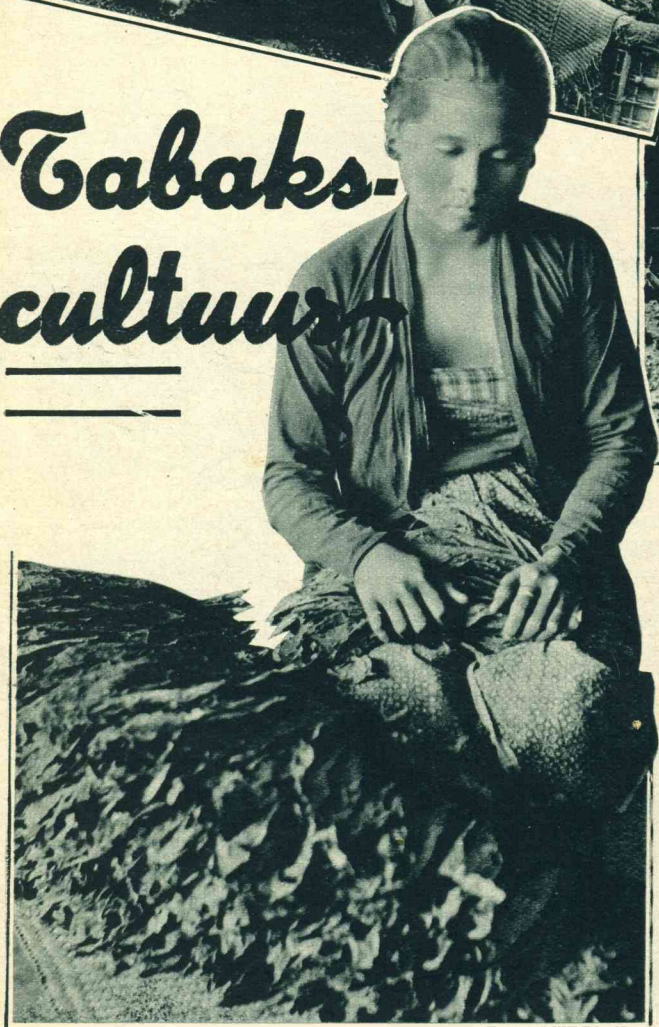
Als de planten nog jong zijn, worden zij regelmatig zorgvuldig beloeid.

de cultuur van de tabak, doch sinds ongeveer 1830 schonk men er meer aandacht aan en sindsdien is het een van de groote cultures geworden. De betekenis ervan blijkt bijv. uit enkele cijfers: in 1915 werd van Java en Sumatra voor een waarde van ruim 140 miljoen gulden aan tabak uitgevoerd, terwijl er jaarlijks in ons land miljoenen sigaren en sigaretten worden gefabriceerd, bestemd voor gebruik in het binnenland en voor uitvoer.

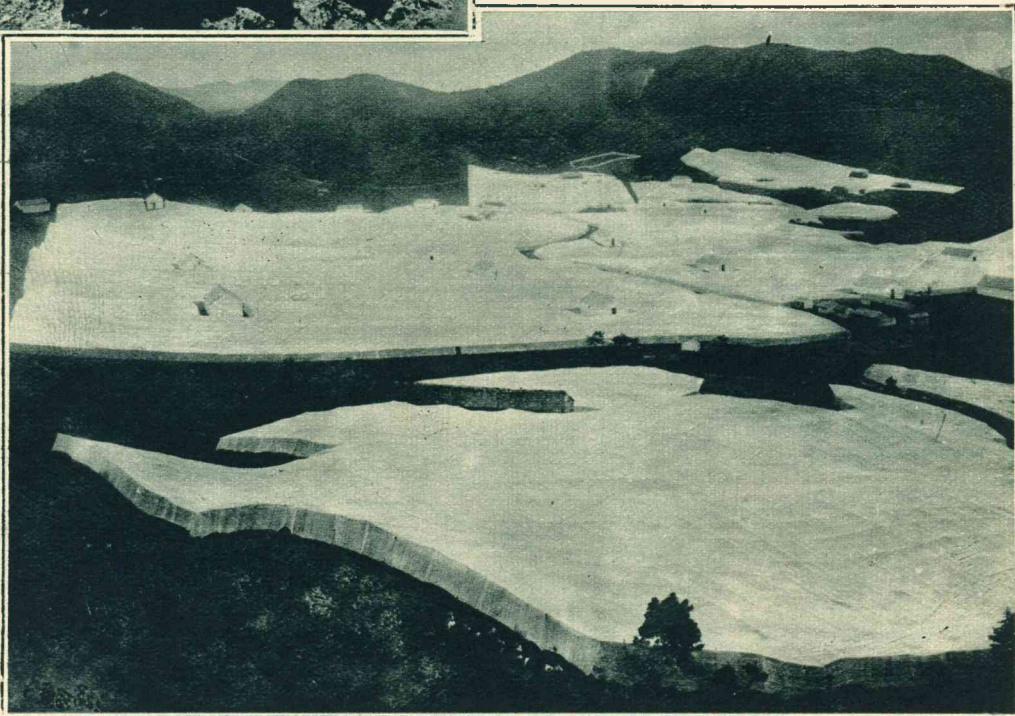
← Een mooie tabaksplant uit de Deli-cultures, tot vollen wasdom gekomen.

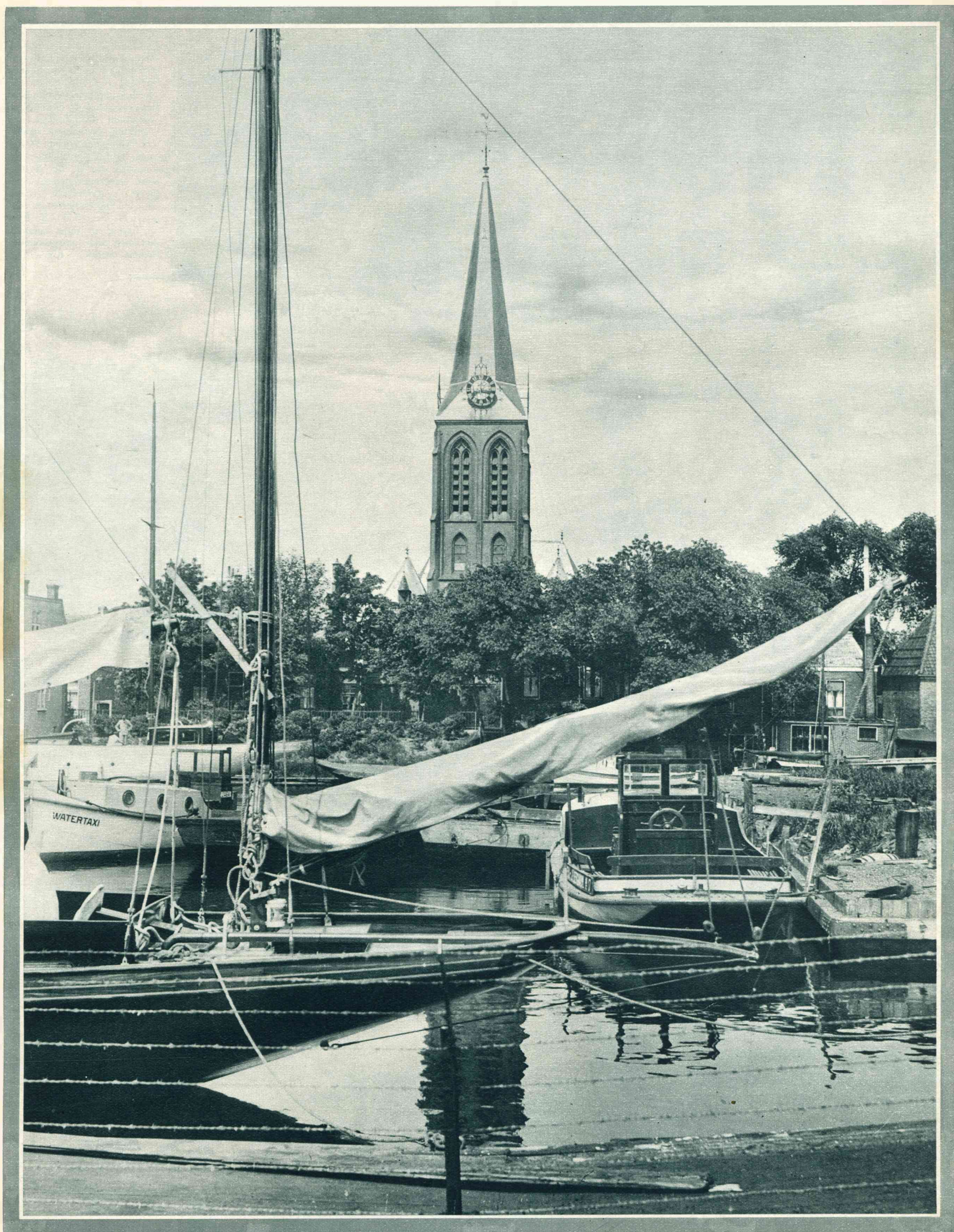
Tabaks- cultuur

Javaansche, bezig met het bundelen der tabaksbladeren.

Wanneer de zon te scherp is, worden de jonge tabaksplantjes met zeildoek tegen de felle stralen beschermd.

HET HAVENTJE VAN NIEUWENDAM